

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHAT IN DE TEMPELRUINE

N° 2290

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Schat in de Tempelruïne

HOOFDSTUK I

HET AVONTUUR VAN DE AMERIKAAN

Geheel Perpignan sprak over niets anders dan over het wonderlijke avontuur, hetwelk de dag tevoren was overkomen aan een schatrijke Amerikaan, die voor zijn plezier naar het zuiden van Frankrijk was gekomen, in gezelschap van een secretaris en een chauffeur, en die in het Hotel de l'Univers was ingeschreven onder de naam Arnold Baker.

Maar niet alleen tot Perpignan bleef deze belangstelling beperkt.

Zij breidde zich nog heel wat verder uit, over Marseille, tot Parijs, en zelfs het Kanaal over, tot in het hartje van Londen, en meer in het bijzonder tot Scotland Yard, het bolwerk der Metropoolpolitie.

En daar was alle reden toe, want de hoofdpersoon van al die gesprekken was niemand anders dan Arthur Lupin,

de zoon van de geheimzinnige, Franse gentleman dief, die men wel eens, ons inziens echter geheel ten onrechte, de Franse Lord Lister heeft genoemd. Lupin miste volkomen de ridderlijkheid van de Engelse avonturier, al moet erkend worden, dat hij in vele opzichten met hem overeenkwam, en zeker wat betreft zijn stoutmoedigheid, zijn zucht naar romantiek, en het geheimzinnig waas waarmee hij zich steeds wist te omgeven.

Hoe geheel anders gedroeg zich zijn zoon, naar men zegt een bastaard, die gesproken moest zijn uit een huwelijk tussen Lupin en een Roemeense prinses.

De waarheid dienaangaande kent men niet, en het is ook zeer onwaarschijnlijk, dat die ooit gekend zal worden. Dit staat echter vast, dat Arthur de achternaam voerde van zijn beruchte va-

der, maar dat hij voor 't overige slechts in dit opzicht op hem geleeke, dat hij roofde en stal, dat hij veel kostbaarheden uit musea en particuliere verzamelingen had weten te roven, louter om het genoeg te hebben, die onwaardeerbare kunstschatten geheel alleen te kunnen bezitten en bewonderen, maar voor de rest had hij al heel weinig ridderlijks, en het staat vast, dat niet alleen zijn handlangers vermoord hebben, en dat op zijn rechtstreeks bevel, maar dat hij er zelfs niet voor terugdeinsde, degenen die hem in de weg stonden, eigenhandig van kant te maken.

Men zal zich dus kunnen voorstellen welk een schrik er heerste in het zuiden van Frankrijk, zodra het bekend werd, dat Arthur Lupin ontsnapt was aan de omsingeling, waaraan hij geheel in het noorden van Frankrijk, in de uiterste uithoek van La Manche, bijna ten slachtoffer was gevallen, dat hij met een buitengewone snelheid geheel Frankrijk was doorgetrokken en gezien was in de omstreken van Perpignan.

Hij werd niet alleen gezien, men voelde zijn tegenwoordigheid, en wel door de eigenaars en bewoners van afgelegen landhuizen en villa's, die al spoedig bezoek kregen van de ongewenste gast.

Op het tijdstip echter, hetwelk onze vertelling behandelt, bevond hij zich op vrije voeten, hoewel in een vrij precaire positie. De lezer moge dit zelf beoordeelen uit het volgende:

Een gevecht met de bandieten, was het rechtstreeks gevolg van een dreigbrief, door bendeleden van Lupin gericht tot Arnold Baker, de miljardair uit Philadelphia. Baker kreeg die dreigbrief waarin hij werd uitgenodigd een bedrag van 50.000 dollar te betalen aan «Het Bergspook», zoals de geheimzinnige bendeaanvoerder zich noemde, op straffe van te worden gedood. Men mag gerust aannemen dat op de honderd mensen zeker negenennegentig dadelijk met die brief naar de politie zouden zijn gelopen en om bescherming zouden hebben verzocht. Maar Baker was van ander hout gesneden. En dat was niet verwonderlijk, want Baker was niemand anders dan John Raffles in hoogst eigen

persoon, maar wij haasten ons hieraan toe te voegen, dat dit aan niemand bekend was, behalve aan zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en aan zijn trouwe chauffeur James Henderson, die hem vergezelden, en die hem steeds vergezeld hadden, van het ogenblik af, dat Raffles, nu omstreeks twee weken geleden, in het noorden van Frankrijk voor het eerst de strijd had aangeboden met Arthur Lupin, wellicht de gevaarlijkste bandiet, die Frankrijk sedert Jean Bart gekend heeft.

Aan zekere bijkomstige omstandigheden bemerkte Raffles aanstonds, dat die dreigbrief afkomstig moest zijn van Lupin, en hij besloot de zaak geheel alleen te behandelen, en pas op het allerlaatste ogenblik de hulp der politie in te roepen.

De dingen hadden echter een ander verloop, dan hij had kunnen voorzien, en dat had hij te danken, of te wijten, zo men wil, aan het optreden van niemand anders dan de Londense hoofdinspecteur van politie, Phileas Baxter, die in gezelschap van twee zijner beste detectives naar het zuiden van Frankrijk was gekomen, met het doel om Lupin te pakken te krijgen, met wie ook de Engelse justitie nog een appeltje te schillen had, maar toch in de allereerste plaats om zich meester te maken van de beruchte, geheimzinnige «Vrouw in het Zwart», die sedert enige maanden schrik en angst had verspreid onder de rijke Londraars, en die met verwonderlijke onbeschaamdheid hun huizen was binnengedrongen, steeds in het zwart gekleed, steeds gesluierd, en ook altijd gewapend met een met parelmoer ingelegde revolver.

Dat alles zou nog niet veel te betekenen hebben gehad, wanneer het toeval niet had gewild, dat die beide ondernemingen elkander als het ware kruisten, want juist toen Raffles schijnbaar gehoor wilde geven aan de uitnodiging om af te schuiven, in de dreigbrief van Lupin vervat, trokken de gendarmes er op uit, juist naar dezelfde plek, daar zij op de een of andere wijze kennis moesten hebben gekregen van de plannen der bandieten. Hoe dat geschied is,

het valt niet mede te delen, omdat het nooit is opgehelderd, en omdat de politie te Perpignan zich daaromtrent nooit heeft willen uitlaten. Het meest voor de hand liggende echter is, dat er onder de bendeleden van Lupin een verrader school, die persoonlijke redenen had om zich te wreken.

Hoe dit ook moge zijn, op de in de brief genoemde plek verenigden zich op een gegeven oogenblik in een bergterrein, een der onherbergzame uitlopers van de Pyreneeën, de drie partijen, en door de omstandigheden was Raffles wel gedwongen, met Henderson en Brand deel te nemen aan de strijd tegen de bandieten, zoals vanzelf spreekt aan de zijde der gendarmes, die twee doden telgen terwijl het verlies der bandieten achttien bedroeg.

En dit nu vormde sedert een gehele dag reeds het onderwerp der gesprekken te Perpignan. Men was het er over eens dat die Amerikaan een zeer moedig man was, en dat zijn chauffeur zich als een held had gedragen bij die gelegenheid. Want hij had niet alleen een gendarm gered onder zeer moeilijke omstandigheden, maar hij had het mogelijk gemaakt, dat de bandieten in de flank werden aangevallen, hetgeen tot hun nederlaag had geleid.

Toch was die nederlaag ook weer niet vernietigend geweest, want de hoofdperson van het drama, Arthur Lupin en de «Vrouw in het Zwart», waren de dans ontsprongen, en hadden in de duisternis de vlucht kunnen nemen.

Intussen werd de toestand van de gewaande Amerikaan er niet aangenamer op, want reeds in de ochtenduren van de dag, die volgde op de bloedige strijd in de bergen, werd er midden op straat een revolveraanslag op de vreemdeling gepleegd, die het gewaagd had zich te verzetten tegen de bevelen van het «Bergspook». De kogel ging rakelings langs Raffles' hoofd, de aanvaller werd gevat, door een woedende volksmenigte bijna gelyncht, en naar de gevangenis overgebracht.

De schrandere lezer zal hieruit natuurlijk reeds hebben afgeleid, dat Lupin op dat tijdstip nog steeds niet wist,

wie eigenlijk de miljardair uit Philadelphia was, die hij 50.000 dollar armer had willen maken. Want in het tegenovergestelde geval had hij hem natuurlijk reeds lang aan de politie verraden. En al had de gendarmerie in deze zaak nog zoveel aan de Londense avonturier te danken, zo zou zij toch wel geen oogenblik gearzeld hebben hem gevangen te nemen, al ware het slechts bijwijze van attentie jegens de drie Engelse politie-beambten, Baxter en zijn twee metgezellen, die zich op dat oogenblik in haar midden bevonden. Dat zou dan als het ware de pleister zijn geweest op de wonde, teweeggebracht door de ontsnapping van Lupin en zijn minnares.

En toen diezelfde namiddag op een vrijwel verlaten gedeelte van de kade, een man, die dronkenschap voorwendde, Raffles met een scherp geslepen dolkmes aanviel, en hem een snede over de onderarm toebracht; toen vond Brand dat het meer dan welletjes was; hij nam Raffles terzijde, nadat ook deze aanslagpleger in verzekerde bewaring was genomen, en fluisterde hem toe:

— Hoor eens, Edward, naar mijn bescheiden mening hebben wij hier thans meer dan onze plicht gedaan, en ik vind dat wij ons nu maar aan boord van onze «Zeemeeuw» moesten inschepen, en naar Londen terugkeren. Het is zeer mooi weer, wij kunnen door de Straat van Gibraltar gaan, en een omweg maken langs de Spaanse en Franse kusten.

— Verveel je je hier? vroeg Raffles glimlachend.

— En dat vraagt de man, op wie binnen acht uren tijds twee moordaanslagen zijn gepleegd, terwijl ik mij naast hem bevond, riep Brand op een toon van wanhoop. Neen, vervelen doe ik mij niet, maar wij hebben nu onze plicht gedaan, vind ik, en...

— Nog niet, Charles. Ons werk is nog steeds niet afgelopen. En je weet zelf heel goed waarom niet. Lupin en ik hebben elkaar de oorlog verklaard, het zal een strijd worden op leven en dood, en ik ben niet voornemens, mij zo gauw gewonnen te geven. Wat baat het mij, of er een paar dozijn van zijn mannen in deze streek in het zand bijten? Geen

hunner kan in zijn schaduw staan, wat sluwheid betreft, geen hunner is zozeer te duchten als hij.

— Zij hanteren anders niet kwaad de revolver en het mes, viel Brand hem droogjes in de rede. En of je nu door een domkop om hals wordt gebracht of door een genie, mij dunkt dat de uitwerking vrijwel hetzelfde blijft.

Raffles echter schudde langzaam het hoofd en zei met een glimlachje:

— Dat maakt integendeel een groot verschil, Charles. Want ik leef nog. En als Lupin geschoten had, dan zou ik misschien ook wel naar Londen gaan, maar dan tussen zes plankjes. Laten wij er niet meer over spreken; voorlopig denk ik nog niet aan vertrekken, en ik wil er getuige van zijn, hoe mijn vijand wordt gekortwiek. Men zit hem thans achterna in het gebergte, en wie weet hoe gauw hij en zijn schone medeplichtige gevat zullen worden.

— Maar leg dan die gevaarlijke vermomming af, ging Brand wanhopig door. Stroop die huid van Arnold Baker af en word, wie je maar wilt, maar vertrek uit dat hotel, ont doe je van je Amerikaans accent, van je khakipakken, en zweer je pijp af. Kortom: weg met Baker, en leve... leve de eerste de beste.

— Daarover denk ik ook al, amice, zei Raffles met een lachje. Maar hoe dan met onze « Zeemeeuw »? Vergeet niet dat de boot is ingeschreven op naam van Arnold Baker bij de havenmeester.

— Dan schrijf je de havenmeester een briefje, waarin je zegt, dat jij, Baker, je boot voor een paar weken tijds ter leen geeft aan je boezemvriend, Draker of Snaker, of weet ik veel. Zorg dat dit bekend wordt, en Lupin zal je met rust laten. Laat anders de boot voorlopig waar zij is, kijk er niet meer naar om, en neem pas op het laatste ogenblik, voor je weer denkt te vertrekken, je uiterlijk van Baker aan. Gebeurt dat niet, dan zul je al de tijd dat je hier te Perpignan vertoeft, als schietschijf dienen voor een van Lupin's mannen.

— De woorden die je spreekt, Charles getuigen van voorzichtigheid en wijs beleid, zei Raffles met een ietsje spot, en ik zal mij naar je raadgeving schikken.

Maar wij zijn nu toch aan de kade, en je duidt het mij zeker niet ten kwade, als ik daarvan profiteer om voor de laatste maal in de gedaante van Baker een tochtje op zee te maken. Het weer is bij uitstek fraai, en wij kunnen genieten van een verrukkelijke zonsondergang.

— Als je mij dan maar belooft, dat je morgenochtend zo vroeg mogelijk een ander wordt, drong Brand aan. Laat het de schijn hebben alsof wij vertrekken, dan kunnen wij daardoor des te beter toezicht houden bij de pogingen van de politie, om die vervloekte Lupin in handen te krijgen.

— Ik beloof het je, amice. Is Henderson bij de boot?

— Ja, hij wilde ze een flinke beurt geven. De brave kerel lijkt wel een al te zindelijke huisvrouw. Hij kan niet dulden dat er een spatje op het dek is, een smetje op het koperwerk.

— Laten wij dan maar direct naar het botenhuis gaan.

Dit gesprek werd gevoerd omstreeks half vier in de namiddag, en er was dus nog ruimschoots gelegenheid voor een langdurig tochtje, want geconserveerde levensmiddelen waren er altijd aan boord van de « Zeemeeuw » voorradig, meestal voor minstens een week. Bovendien zou men natuurlijk elke haven aan kunnen doen, welke men maar verkoos.

Een wandeling van nog geen tien minuten bracht de beide vrienden bij het fraaie clubgebouw van de « Marine Jachtclub », waar Raffles gastvrijheid genoot, en in het botenhuis waarvan hij zijn fraai motorschip had mogen huisvesten.

Toen zij zich aan boord begaven, waar Henderson inderdaad bezig was, in zijn hemdsmouwen en glimmend van voldoening en transpiratie het koperwerk te poetsen, kwam het Brand voor, alsof hij op de kade een paar kerels zag, een eindje sigaret scheef in de mond, de vormeloze pet diep in de ogen gedrukt, die onbeweeglijk naar hem en naar het schip stonden te kijken, in de schaduw van een huis.

Dergelijke types ontmoet men echter meer in de zuidelijke steden van Frankrijk, die toch vaak fatsoenlijke lui zijn

en Brand lette er dus niet langer op.

Raffles was zijn hut binnengegaan, trok er het kleedzame costume aan van dun, blauw laken, zette zich de witte zeilpet op het hoofd, trad weer op het dek, keek eens naar de onbewolkte hemel, en zei toen opgewekt:

— Alles voerspelt ons een heerlijk tochtje, Charles. De maan is vannacht vol, en het zal zo licht zijn, dat wij geruime tijd op zee kunnen blijven en ge-

nieten van de heerlijke lucht, en van het frisse koeltje, dat zeker aanstonds zal opsteken, zodra de zon ons van haar wel wat lastige tegenwoordigheid verlost.

— Maar wij zullen toch in ieder geval de nacht in ons hotel doorbrengen?

— Ja, Charles, dat beloof ik je, antwoordde Raffles.

Hij lachte er bij, niet wetende, toen hij het zei, dat hij niet in staat zou zijn om die belofte te houden.

HOOFDSTUK II

EEN GEVECHT OP HET WATER

Ijverige handen, want Arnold Baker was gul met fooien, hadden de fraaie motorboot reeds langs de steiger gelegd, en men kon dus aanstonds wegvaren.

Langzaam maakte de « Zeemeeuw » zich los van de steiger, de vinnen van de bronzen schroef draaiden hoe langer hoe sneller, en Raffles, die het roer had gegrepen, stuurde de kleine kruiser, blinkend wit geschilderd, tussen de op stroom liggende schepen door de haven uit, en voer de Middellandse Zee binnen.

Men was zeker reeds bijna twee uren onderweg, als Brand, nadat de thee was gebruikt, die Henderson met bekwame hand gezet had, zich naar het radiotoestel begaf.

Hij wilde zich eens overtuigen of het toestel goed werkte, of er misschien iets te horen viel dat de moeite waard was, en hij nam een der koptelefoons en luisterde.

Wat hij hoorde moest zeker wel de moeite waard zijn, slechts enkele minuten later, maar het was zeker niet van de aangenaamste aard, want zijn gelaat werd bleek en verstrakte.

Henderson had Raffles zo juist aan het stuurrad vervangen en deze wilde op zijn beurt de radiohut binnentreden, toen hij getroffen bleef staan op het zien van Brand's ontroerd gelaat.

De jongeman wenkte hem zwijgend

toe om te blijven waar hij was, luisterde ingespannen nog een paar minuten, zette toen het toestel af, en zei op gedempte toon:

— Het is misschien goed dat je dit tochtje bedacht hebt, Edward, het zou anders niet onmogelijk zijn geweest, dat de politie ons in het hotel gearresteerd had.

Raffles maakte een beweging van verassing, en riep levendig:

— De politie? Het is toch onmogelijk, dat men onze vermomming doorzien heeft?

— Dat is ook niet het geval. Maar er moet een geheimzinnige mededeling zijn ontvangen, op het hoofdbureau van politie te Perpignan, waarin de hoofdcommissaris de raad ontving, zich eens te overtuigen van de identiteit van Arnold Baker.

— Wanneer was dat?

— Vanochtend in de vroege reeds.

— Weet men niet van wie de waarschuwing kwam?

— Daaromtrent laat het bericht dat ik opving zich niet uit. Het is echter duidelijk dat alleen Lupin 't gedaan kan hebben. Ter elfder ure heeft de vent zich misschien afgevraagd, of Baker niet identiek zou kunnen zijn met Raffles. Het moet hem dadelijk verdacht zijn voorgekomen, dat een schatrijke Ameri-

kaanse fabrikant, die toch onmogelijk de omgeving van Perpignan door en door kon hebben gekend, zo optrad, als jij het gedaan hebt. Hoe dan ook, de politie te Perpignan heeft eens naar Philadelphia geseind, dringend en een uur geleden moet zij het antwoord hebben gekregen. Omtrent de aard van het antwoord behoef ik je natuurlijk niets te vertellen.

— Bestaan er te Philadelphia geen Bakers? vroeg Raffles in de grootste verbazing. Ik meende dat die daar even talrijk zouden zijn als te Londen.

— O ja, zij zijn talrijk genoeg, maar er zijn geen miljardairs. En dan heb je noodlottigerwijze als je adres een straat genoemd, die wel in Philadelphia te vinden is, maar die alleen door Italiaanse fruitventers en Noorse stokvisbeukers bewoond wordt.

— Het is moeilijk, aan alles tegelijk te denken, zei Raffles laconiek. Wat is er dan nou gebeurd?

— Wel, de politie is eens naar je gaan informeren, zij heeft je natuurlijk niet thuisgetroffen, de verontwaardigde gerant heeft de inspecteurs ten stelligste verboden een onderzoek in je kamer in te stellen...

— Heeft men zich aan dat verbod gestoord?

— Neen. De Franse politie schijnt in dat opzicht al even weinig hoffelijk te zijn als de onze. Vergeet vooral niet, dat Baxter er nog altijd is, en dat dat heerschap, onmiddellijk op de hoogte gebracht, dadelijk vuur en vlam spuwde en hemel en aarde heeft bewogen om toegang te krijgen tot je logeerkamer.

— Nu, dat is niet heel erg, iets compromitterends heeft de politie daar onmogelijk kunnen vinden. Je gelooft toch zeker niet dat ik kinds ben geworden. Mijn vermoeningen bevinden zich hier aan boord, en men zou in mijn logeerkamer zelfs geen valse knevel hebben kunnen vinden.

— Men heeft in het geheel niets gevonden, Edward, geen enkele brief, aan Baker geadresseerd, geen enkele legitimatie...

— Mijn papieren draag ik natuurlijk bij mij.

— Dat mag zo zijn, maar de politie verwachtte dan toch minstens, enkele brieven te vinden, paperassen, waaruit kon blijken dat je inderdaad Baker was. Ik moet je zeggen dat ze ook je valies doorzocht hebben, na het slot te hebben geforceerd.

— Dat is drommels brutaal, riep Raffles verontwaardigd uit. Het was een splinternieuw valies met een patentslot.

— De gerant moet dan ook te keer zijn gegaan als een heiden, en hij dreigde zelfs, zich te zullen beklagen bij de Amerikaanse consul, maar Baxter liet zich niet weerhouden, en wilde absoluut de inhoud van je valies onderzoeken.

— Ook daarin zat niets dat mij kon compromitteren, hernam Raffles schouderophalend. Een paar overhemden, sokken, misschien wat witte dassen, en...

— En onder andere een sigarettenkoker met de initialen W.A., William Aberdeen.

— Had ik die koker niet bij mij? riep Raffles uit. Dat was een beetje onhandig. Maar dat bewijst toch immers nog niets.

— Of het nu al of niet iets bewijst, Edward, de politie is niettemin wantrouwig geworden, men wilde je bepaald ondervragen, vernam dat je een tocht was gaan maken met de « Zeemeeuw » en wat ik zoëven opving was, behalve een mededeling aan de politie van alle Franse, Spaanse en Italiaanse, Griekse, Turkse en Syrische havens aan de Middellandse Zee, het verzoek om nauwkeurig acht te geven op de komst van een jacht, waarvan dan de nauwkeurige omschrijving volgde, met drie mannen aan boord, en daarop weer een beschrijving van ons drieën, waarvan ik eerlijk moet bekennen dat zij aan duidelijkheid al evenmin iets te wensen overliet. Ik wil dus maar zeggen dat ons een zeer onaangename verrassing kan te wachten staan, wanneer wij straks, na het vallen van de duisternis, naar Perpignan terugkeren.

— Dan keren wij niet terug, zei Raffles laconiek.

— Niet terugkeren? herhaalde Brand langzaam. Je kunt toch niet ten eeuwige dage de Middellandse Zee op en neer

blijven varen?

— Dat denk ik ook niet te doen.

— Wil je dan door de Straat van Gibraltar ontsnappen? Gibraltar is Engels, en de doorgang is zo smal, dat er van een ongemerkt doorslippen geen sprake kan zijn.

— Ook dat denk ik niet te doen.

— Maar wat dan? Wil je soms het Kanaal van Suez invaren? Ik laat nog daar of het mogelijk is, ongemerkt dat Kanaal in te varen. Maar het brengt ons in de Rode Zee, en vandaar in de Indische Oceaan. Ik denk er niet aan, van onze brave «Zeemeeuw» iets kwaads te zeggen, maar je gaat toch zeker niet rond met het voornemen, de boot aan een Oceaanreis te wagen.

— Het valt mij niet in, Charles, antwoordde Raffles bedaard.

— Dan ben ik benieuwd te vernemen, wat je dan van plan bent, nu wij zo plotseling weer in groot gevaar dreigen te raken, riep Brand opgewonden uit.

— Amice, bij de opsomming, die je zoëven gaf van de havens, waar de politie gewaarschuwd was, en die gelegen zijn aan de boorden van de Middellandse Zee, heb je de Afrikaanse niet genoemd, en dat is ook geen wonder, want de Franse autoriteiten hebben niets over al die havens te zeggen, en dat is maar gelukkig ook. Ik heb de beschikking over een kuststrook, Charles, zich uitstrekend over vele honderden kilometers van Tanger tot Port Said.

— Maar in de Afrikaanse havens heeft men de boodschap toch immers ook opgevangen, riep Brand ongerust uit.

— Alleen in de grote, amice. Alleen in die havens, die voorzien zijn van een draadloze installatie, en die zijn niet zo heel talrijk. Daarentegen zijn er wel tien of twintig, zo klein, dat zij zelfs niet voorzien zijn van een gewone telegraaf. Ik bedoel die kleine Afrikaanse dorpjes, waar de blanken even sporadisch zijn als de witte raven.

— Ik geloof niet dat het daar veel veiliger zal zijn dan, bijvoorbeeld, in Algiers of Alexandrië, Edward, hernam Brand hoofdschuddend. Want al zul je daar dan niet te maken hebben met

Franse of met Spaanse politie, je zult te doen krijgen met de inheemse bevolking, en die is op dit ogenblik allesbehalve vriendelijk gezind jegens de Europeanen.

— Wij hoeven niet aan land te gaan, amice. En overigens, wanneer de nood mocht dringen, wanneer het gevaar inderdaad nijpend wordt dan zal ik, met hoeveel tegenzin ook, mijn mooie motorboot prijs geven, en mij aan land in veiligheid brengen, en daartoe zijn zoveel gelegenheden, dat ik aan een opsomming zelfs niet denken wil. Italië. Frankrijk, Spanje, kortom, alle landen rondom deze prachtige zee gelegen, staan voor mij open.

— Ik mag die term wel, zei Brand ironisch. Je doet alsof men je daar met open armen gastvrij zal inhalen, met trommen en trompetten, en vliegende vaandels.

— O, op zoveel eer ben ik niet gesteld: als ik er alleen maar binnenkom dat is voor mij meer dan voldoende. En nu zou ik je aanraden, nog maar eens te gaan luisteren, Charles, wie weet wat de radio je nog meer onthult. En ik verzoek je dringend je vooral nergens ongerust over te maken. Beschouw dit als een pleziertochtje en laat je plezier niet bedorven worden. Onze boot is zeer snel, zij kan wedijveren met de snelste Franse torpedojagers, en zij hebben ons nog lang niet. Mijn geld heb ik bij mij, en de paar ponden sterling, die zij in mijn logeerkamer hebben kunnen vinden, zullen ons niet armer maken.

Nog lang niet gerustgesteld keerde Brand naar zijn luisterpost terug, en bleef omstreeks een kwartier weg. Toen kwam hij opgewonden weer het dek oplopen, en riep al uit de verte tot Raffles, die zijn plaats aan het stuurrad niet had verlaten:

— Ze zitten hem achterna.

— Met «hem» bedoel je waarschijnlijk Lupin? vroeg Raffles bedaard.

— Natuurlijk, wie anders? Ze schijnen hem in het nauw te hebben gedreven, en nu moet hij op zee zijn.

Nu begon Raffles toch opmerkzaam te worden. Want wat Lupin betrof, dat ging in hoge mate ook hem aan. Hij

wist heel goed, dat hij niet gerust meer zou kunnen ademen, alvorens hij de zekerheid had, dat die zo plotseling opgedoken mededinger tot machteloosheid was gedoemd. Dit was geen gewone concurrent meer, dit was een uiterst gevaarlijk sujet, des te gevaarlijker, omdat hij bevel scheen te voeren over honderden handlangers, en omdat hij zich liet helpen door een vrouw, die waarschijnlijk nog meer waard was.

— Wie doen er zoal aan de achtervolging mee? vroeg hij, de ogen op het kompas gericht.

— O, als hij ontsnapt, dan is hij heel knap, zei Brand, want er zijn dringende telegrammen gezonden naar Toulon, de oorlogshaven in het zuiden, en ook naar Tanger, waar nog een paar Franse torpedojagers van de jongste onlusten der opstandige Rifbewoners zijn achtergebleven.

— Maar dan is die vervloekte kerel nog in de onmiddellijke nabijheid, riep Raffles uit. Waar werd hij 't laatst gesignaleerd en wanneer was dat? Heb je daarover nog iets kunnen opvangen?

— Indien ik het goed begrepen heb, zei Brand, moet hij kans hebben gezien met zes of zeven mannen zich aan boord van een snelle motorboot in te schepen, bij Portbou.

— Dat is een klein, Spaans haventje even voorbij de Frans-Spaanse grens, riep Raffles uit. Hij heeft zich dus over het gebergte in veiligheid kunnen brengen, zoals ik al vreesde.

— De Spaanse autoriteiten schijnen er de lucht van te hebben gekregen, die natuurlijk op hun beurt al ingelicht waren door de Franse collega's, en onmiddellijk is er naar links en naar rechts geseind, zodra men zekerheid had omtrent de inschepping.

— En hoe lang duurt nu die achtervolging ongeveer, denk je?

— Ik schat, dat zij een uur of vier geleden al begonnen is, luidde het antwoord. Wat ik opving was een verzoek om inlichtingen, door de ene Franse torpedoboot tot de andere gericht.

De aanvrager moet zich op nauwelijks tien mijlen ten noord-oosten van ons bevonden hebben, en het schip dat ant-

woord gaf, ligt onder de Afrikaanse kust.

— Maar dan is het best mogelijk, dat wij nog iets van het schouwspel kunnen gadeslaan, riep Raffles uit.

En als om hem gelijk te geven klonk bijna op hetzelfde oogenblik heel in de verte een schot, klaarblijkelijk gelost door een scheepskanon, en waarvan het geluid dof over de golven rolde, als een verre donder, terwijl er van een schip nog niets te bespeuren viel.

Op zee viel niets anders te zien dan een half dozijn vissersschuiten met sneeuw witte zeilen, en een enkel klein, kittig motorbootje, dat koers zette in noordelijke richting.

Henderson kwam dadelijk uit de machinekamer naar boven lopen, keek nieuwsgierig rond, en vroeg toen:

— Wat was dat, mijnheer Brand? Zijn er manoeuvres in de buurt?

— Er wordt wel gemaneuvreerd, James, maar niet op de wijze die jij denkt, antwoordde Brand, en met enkele woorden stelde hij de reus op de hoogte.

Henderson liet zijn blikken over de uitgestrekte watervlakte gaan, die zo rustig was als een vijver, en wees eensklaps naar het noordwesten, opgewonden uitroepend:

— Dààr! Dààr zijn ze bezig.

Brand bracht vlug zijn kijker aan het oog, en tuurde er enige oogenblikken door.

Toen riep hij uit:

— Het is geen torpedojager; ik houd het voor een Franse douanekotter. Maar die boot loopt heel snel en heeft een klein snelvuurkanon op de voorsteven.

Op hetzelfde oogenblik klonk er nogmaals een schot, en een rossige vuurvlam was even zichtbaar in de verte, nu de zon aanstonds achter de kim zou verdwijnen.

— Kun je van het andere schip niets zien? Van de boot van Lupin? riep Raffles opgewonden.

Brand tuurde zo scherp mogelijk, en antwoordde pas, na geruime tijd de horizon te hebben afgezocht:

— Ja, nu zie ik hem. Het is een heel kleine, maar blijkbaar verbaazend snelle boot. Het is me een raadsel, waarom die loodskotter er zijn granaten aan ver-

spilt, want ik schat dat de afstand tussen beide vaartuigen minstens vier zee-mijlen bedraagt. Kijk, daar gaat er nog een. Ik kan duidelijk de waterzuil zien, door de springende granaat opgeworpen zowat een kwartier gaans van de motorboot.

— Misschien schieten zij, in de hoop Lupin vrees aan te jagen. Is die loodskotter sneller dan hun boot?

— Dat zou ik haast niet zeggen. Maar wacht eens even, daar komt hulp opdagen. Een tweede loodsboot, of wacht eens, ditmaal is het een politiebboot, met de Franse vlag in top. Op de voorstevan is een grote T geschilderd. Die komt dus zeker uit Toulon. En dan heel in de verte meer naar het oosten, en nauwelijks zichtbaar, nog een torpedojager.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord.

Toen hij scherp uitkeek kon hij inderdaad ver in het zuiden een zilverachtige nevel zien, in de betekenis waarvan zijn geoefend oog zich niet kon bedriegen: het was land, en het kon onmogelijk iets anders zijn dan een der grote eilanden van de Balearen-groep.

Intussen duurde de strijd voort, al men tenminste die naam mocht geven aan wat niets anders was dan een achtervolging.

De vluchtende motorboot werd voor het oog slechts zeer langzaam groter, en het was duidelijk dat zij in dezelfde richting voer als de « Zeemeeuw ».

Het was dus reeds te laat, om de vluchteling de pas af te snijden, maar toch aarzelde Raffles geen seconde, om hiertoe althans een poging aan te wenden.

Onmiddellijk gaf hij zijn korte, duidelijke bevelen, het hoofd van Henderson verdween weer onder het dek, de raderen der machine begonnen sneller te draaien, de bronzen schroef sloeg met meer kracht het water en als een gespoord renpaard vloog de « Zeemeeuw » over de golven, in dezelfde richting als het drietal schepen daar heel in de verte. Raffles manoeuvreerde zo, dat de afstand tussen zijn eigen schip en dat van Lupin voortdurend kleiner moest worden.

Binnen een kwartier zou wel blijken,

of deze manoeuvre succes zou hebben.

Dat kon natuurlijk alleen het geval zijn, als de « Zeemeeuw » harder liep dan de boot van Lupin.

En toen die vijftien minuten verstreken waren, en de zee een parelmoeren glans begon aan te nemen, nu de zon geheel achter de kim verdwenen was, toen wist Raffles ook, dat zijn boot misschien even snel, maar zeker niet heel veel sneller was, zodat hij er niet aan kon denken, de ander de pas af te snijden.

Toch bleef hij zijn poging voortzetten, in de hoop, dat er misschien uit het zuiden politiebboten of torpedojagers zouden komen opdagen van de kant van Afrika, zodat het mogelijk zou worden, de bandiet in te sluiten, wiens doel blijkbaar was, een toevlucht te zoeken in een van die kleine Afrikaanse haventjes, die Raffles zelf op het oog had.

Intussen sloeg Brand de manoeuvres van Raffles niet zonder ongerustheid gade.

Misschien zou hij erin slagen, Lupin te helpen vatten, maar dat zou voor hemzelf de ondergang betekenen, want hij had nog geen tijd kunnen vinden om het uiterlijk van zijn schip te veranderen, het zou onmiddellijk herkend worden en Raffles zou hulp aan de Franse en Spaanse politie waarschijnlijk alleen maar beloofd zien met een arrestatie.

De tijd verstreek, de schemering begon zich over de wateren uit te spreiden, over een half uur zou de duisternis reeds zover gevallen zijn, dat men de vluchteling niet meer zou kunnen zien, en van de nacht zou hij gebruik kunnen maken om zich aan iedere achtervolging te onttrekken.

Intussen bleef Raffles nog altijd schuin aanhouden op de vluchtende motorboot, maar deze week eveneens wat uit, blijkbaar na de bedoeling te hebben geraden van de kapitein van het witte schip en nu bleef de afstand steeds even groot.

De Franse loodskotters hadden wijze-lijk het vuren opgegeven, wel inziende, dat hun dit toch niets baatte. Zij deden nu 't onmogelijke, hun snelheid zo hoog mogelijk op te voeren, en uit hun korte

schoorsteenpijpen walmden dikke, pikzwarte rookwolken, nu en dan doorflitst van vuurrode tongen.

Het waren beiden stoomboten, en de vuren werden blijkbaar tot het uiterste opgestookt.

Wat de torpedojager betrof, die werd

heel, heel langzaam voor het oog wat groter, en het was duidelijk te zien, dat dit snellere schip aanstonds de loodskotters zou passeren, en misschien in staat zou zijn, de motorboot in te halen, tenminste wanneer de duisternis niet optrad als spelbreekster.

HOOFDSTUK III

DE ONTSNAPPING VAN LUPIN

Weer verstreek er een half uur, zonder dat de toestand zich aanmerkelijk wijzigde. Brand wist, dat er een wonder moest gebeuren, als men Lupin nog wilde vatten, voor de nacht gekomen was.

Want zoëven had hij nog enkele draadloze berichten opgevangen, en wel waren er van Algiers twee snelle torpedojagers in zee gestoken, maar die zouden zeker te laat op het toneel van de strijd komen, om nog van nut te kunnen zijn.

Heel in de verte naar het westen, was 't vuurtorenlicht zichtbaar van Las Palmas op Gran Canaria van de Canarische eilanden.

Binnen een half uur zou men de Balearen in de duisternis voorbij zijn gevoeren.

Natuurlijk zijn daar Spaanse douaniers gestationeerd, maar het is zeer de vraag of die zouden deelnemen aan een jacht op de Franse bandiet.

Langzamerhand begon Brand zich vertrouwd te maken met de gedachte, dat Lupin de dans zou ontspringen, en hij balde van woede de vuisten.

Juist toen Brand vreesde dat alles verloren was, scheen er toch eensklaps nog een kleine kans op te duiken, om Lupin schaakmat te zetten.

Want in het zuiden doemde plotseling een donkere vorm op, en het duurde niet lang of Brand had daarin een van die snelle, Franse politieboden herkend, die toezicht uitoefenen op de Afrikaanse krusten en de strijd tegen smokkelaars

en andere ongewenste elementen moeten aanbinden.

Zij voeren als bewapening een klein stuk snelvuurgeschut op de voorplecht, tellen van tien tot twintig koppen, al naar de grootte, zijn voorzien van krachtige benzinemotoren, en het spreekt vanzelf, dat de opvarenden allen gewapend zijn, met de legerkarabijn en de dienstrevolver.

Het was aanstonds te zien, dat deze boot zich vlak voor het motorschip van Lupin bevond, echter nog een weinig meer naar het oosten, zodat de Franse bandiet, wilde hij voorbijkomen, wel noodzaak was, sterk naar het westen af te houden.

Dit echter moest hem noodzakelijk in het bereik brengen van dat andere, witte vaartuig, waarvan hij nu langzamerhand de betekenis wel zou hebben begrepen.

Hij moest ten slotte toch de witte kleur, die vorm hebben herkend.

Hij wist echter evengoed, dat de boot van zijn doodsvijand geen geschut aan boord had; hij vertrouwde zeker op de grote snelheid van zijn eigen vaartuig en tenslotte had hij geen keus, of beter gezegd hij moest van twee kwaden het minste kiezen, en zo wendde hij dan eensklaps het roer, en hield scherp westwaarts aan, om die dreigende politiebboot die daar zo onverhoeds kwam opdoemen, uit de weg te gaan, en op een veilige afstand te passeren.

Die afstand moest minstens drie kilometer bedragen, want zover reiken de

kanonnen van de politieboten, die granaaten afvuren van 7,5 centimeter.

Ondanks de steeds toenemende duisternis moest men aan boord van de Fransman die manoeuvre dadelijk hebben opgemerkt, want hij wijzigde zijn koers, en kwam regelrecht aanzetten op de grijze motorboot van Lupin, die zo snel door de golven sneed, dat het boegwater meters hoog opschoot.

De afstand verminderde nu snel, de grijze boot werd hoe langer hoe duidelijker zichtbaar, en binnen een kwartier moest de beslissing gevallen zijn.

Dan zou het donker zijn, en als Lupin kans zag, tussen de beide boten door te glippen, de sneeuw witte en de zwarte, tussen de Brit en de Fransman, dan kon hij zich voorlopig buiten gevaar achten.

Zijn kansen stonden nog altijd lang niet kwaad, want de Fransman was een tamelijk log vaartuig, dat lang niet zo vlug kon wenden als het ranke, grijze schip van Lupin, en bovendien was het lang niet zo snel.

In de grootste spanning tuurde Brand over de golven, vruchteloos hopen, dat de maan zou doorkomen, totdat hij achter zijn rug het kalme bevel van Raffles hoorde:

— Het zoeklicht, Charles.

De jongeman slaakte een kreet van blijdschap. Dat hij daaraan niet eerder gedacht had. Spoedig snelde hij naar de machinekamer, waar de lichtdynamo stond, die het hele schip van electrisch licht voorzag, schakelde het zoeklicht in, dat boven aan de korte mast bevestigd was, en op hetzelfde ogenblik straalde een heldere gloed tot op een afstand van bijna een kilometer over de golven, zodat alle voorwerpen binnen die afstand duidelijk zichtbaar waren.

Dat was zeker ook de grijze boot, die daar kwam aanstuiven, en wel zo goed zichtbaar, dat men zelfs de gedaanten kon onderscheiden van de mannen, die snel over het dek heen en weer liepen, terwijl een ander onbeweeglijk achter het stuurrad stond.

De gelaatstrekken waren op die afstand niet te onderscheiden, maar Raffles was er zeker van, dat het Lupin moest zijn.

De man hief met een woedend, dreigend gebaar de gebalde vuist op, en schudde die tegen de witte boot, die misschien zijn ondergang zou bewerkstelligen met dat vervloekte licht, dat zijn plannen in duigen dreigde te doen vallen.

Brand had zijn kijker opnieuw voor het oog gebracht, juist toen het eerste kanonschot weer over de golven dreunde, dat thans werd afgevuurd door de Franse politieboot, en hij zag dat de vier kleine figuurtjes op de grijze boot nu snel heen en weer liepen, en dat twee ervan tussen hen in iets schenen te dragen, dat zij naar de voorplecht van het schip brachten.

Een ogenblik later uitte hij een luide kreet, en riep:

— O, die duivels. Zij hebben een torpedolanceerbuis.

— Wat is dat, riep Raffles met een lachje. Je wilt mij toch niet wijsmaken dat zulk een kleine, houten boot torpedo's afschiet, die twee of drieduizend kilo wegen?

— Ik zeg je dat het een lanceerbuis is. Ik heb twee van die kerels met een torpedo zien lopen, maar die was niet groter dan een vijftientimetergranaat.

Brand had nauwelijks uitgesproken of er klonk een doffe slag, thans uit de richting van de grijze boot, en in de melkwitte baan van het licht vertoonde zich eensklaps een glanzend voorwerp, omstreeks driekwart meter lang, zo dik als een wijnfles, dat zoëven overboord was geschoten als een duiker, die zijn sprong neemt en nu voortschoot door de golven, enige duimen onder water, maar niettemin duidelijk zichtbaar in het schelle zoeklicht.

Brand was verbleekt en had de kijker losgelaten.

Aanstands zou het einde komen.

De torpedo kwam recht aan op de « Zeemeeuw », binnen enkele seconden zou de botsing plaats hebben, en alles zou gedaan zijn.

Zijn blikken bleven als met een magnetische kracht getrokken naar de kleine torpedo, snel voortbewogen door haar miniatuurschroefje.

Maar Raffles had het ook gezien, en

hij had gelukkig geen seconde zijn tegenwoordigheid van geest verloren.

Hij wendde bliksemsnel het roer, en een ogenblik daarna schoot de torpedo op nauwelijks een paar duimen van de « Zeemeeuw » voorbij en verdween in de duisternis.

De Fransman, blijkbaar inziende, dat hij hier een onverwachte hulp had gekregen, had zijn kanon opnieuw geladen, vuurde, en de granaat ontplofte met een hels lawaai op geen vadem afstand van de grijze motorboot.

Het was duidelijk dat de Franse politie opdracht had gekregen meedogenloos op te treden, wanneer Lupin zich niet onmiddellijk overgaf.

De kanonnier was zeker een man, die zijn vak verstond, en het volgend schot zou zonder enige twijfel raak zijn.

Hij maakte een dankbaar gebruik van dat heldere licht, dat de vijand bestraalde, en Brand kon heel duidelijk de manoeuvres zien, die er aan boord van de politieboot plaats vonden, welke zich thans op nauwelijks twee vadem afstand van de « Zeemeeuw » bevond.

Het kanon was automatisch weer in zijn vorige positie teruggekeerd, de kanonnier draaide een paar slagen aan het stelwiel, men hoorde het knarsen van 't wagentje, dat de nieuwe granaat aanbracht, het openen van het sluitstuk, en inbrengen van de granaat, en tenslotte de luide roep van de helper:

— Alles klaar.

Maar voor het schot kon worden afgevuurd had er iets plaats, hetwelk het aanzien van de strijd eensklaps weer geheel wijzigde.

Aan boord van de grijze motorboot hadden de vier kleine figuurtjes zich opnieuw snel bewogen, er plofte opnieuw iets in het water, dat maar heel even zichtbaar was in de lichtbaan van het zoeklicht en enkele seconden daarna had er een hevige ontploffing plaats, oorverdovend, en de golven werden er zo heftig door beroerd, dat de « Zeemeeuw » op en neer deinde als bij een storm.

De tweede torpedo had blijkbaar de ongelukkige politieboot midscheeps geraakt, de voorraad granaten doen ontbranden, na zelf te zijn ontploft en van

het hele schip was niets meer over dan wat wrakstukken.

Maar ook klonken er luide hulpkrenten in de nacht, en toen Raffles onmiddellijk het zoeklicht liet draaien, bescheen het zes, zeven mannen, die in het water spartelden, en zich aan de overblijfselen van het vaartuig trachtten vast te klampen.

Een paar zwommen er onmiddellijk in de richting van het witte schip, in welks kapitein zij een helper hadden gezien.

— Zet de sloep uit, Charles, beval Raffles kortaf. Die ongelukkigen moeten gered worden. James, help eens vlug. Laat de machine langzaam draaien.

Het zoeklicht bewees hierbij onwaardere diensten, want zeker zou de helft der Franse politiemannen verdronken zijn, als men alles in het donker had moeten doen.

Men hoorde in de verte schel en hatelijk lachen, en dat was voorlopig het laatste wat men van Lupin en de zijnen waarnam.

In de nu volkomen duisternis moest de Franse bandiet er gemakkelijk in kunnen slagen te ontkomen, nu Raffles niet in staat was het te beletten, daar zijn eerste plicht was, de mannen die met de dood streden, te redden.

Binnen een kwartier waren alle drenkelingen aan boord van de « Zeemeeuw » gehaald.

Twee hunner bleken tamelijk ernstig gewond te zijn.

De kapitein, een nog jonge man met een gebruid gelaat en een fijn zwart snorretje, had Raffles dadelijk bij de hand gegrepen die hij met kracht schudde, en zei met een stem die trilde van dankbaarheid:

— Zonder u zouden wij jammerlijk zijn omgekomen, mijnheer. Ik weet niet hoe ik u mijn dankbaarheid moet betuigen.

— Gij behoeft mij niet te danken, mijnheer, zei Raffles ernstig. Ik deed slechts wat mijn plicht mij voorschreef. Met hoevelen waart gij aan boord van uw schip?

— Met veertien man, mijnheer, antwoordde de kapitein.

— Dan zijn er, helaas, vijf om het

leven gekomen bij de ontploffing, zei Raffles zacht. Ja, gij hebt te doen met een bandiet, die geen mensenlevens telt, wanneer hij zijn vrijheid bedreigd ziet.

De jonge luitenant maakte een gebaar van wanhoop en smart en wierp nogmaals een blik op de duistere golven, die er nu zo dreigend uitzagen.

Het zoeklicht bescheen juist dezelfde plek waar de ontploffing had plaats gehad, en daar was nu niets anders meer te zien dan wat houtwerk, een stuk van een verschansing, een paar vaten en kisten, een deel van het stuurrad en dat was alles.

Raffles was naast hem komen staan, en hernam, op dezelfde ernstige toon:

— Het dient tot niets, luitenant, of wij op deze plek blijven, want ik vrees dat zelfs de lijken niet zullen komen bovendrijven, althans voorlopig. Vermoedelijk zijn zij met het wrak van het schip naar de kelder gegaan. Laten wij de doden hun rust laten, en ons liever bemoeien met de levenden, die dit op hun geweten hebben. Het is immers Lupin die gij zocht?

De Jonge Fransman wendde Raffles met een ruk het gelaat toe, thans verwrongen van haat en wraakzucht, en zei op schorre toon:

— Ja, hem zoeken wij. Hoe wist gij dat?

— Wij hebben draadloze telegrafie aan boord, zei Raffles eenvoudig. Wij hebben verschillende berichten opgevangen, reeds voor het ondergaan van de zon.

De luitenant keek Raffles nog eens aan, liet toen zijn blikken over het schip gaan, trok zijn wenkbrauwen samen alsof hij met moeite ergens over na dacht, en vroeg toen:

— Hoe is de naam van uw jacht?

— De « Zeemeeuw », luitenant.

— En gij, hoe heet gij?

— Ik ben Lord Palmhurst, luitenant. Dit is mijn secretaris Brunt.

— Eigenlijk doet het er niet toe hoe gij heet, mijnheer, neem het mij niet kwalijk als ik u dit zeg. Gij hebt ons het leven gered en dat is voor mij voldoende. Of neen, toch niet. Loopt uw boot snel?

— Zeer snel, mijnheer.

— Zoudt gij ze mij willen lenen, om te proberen, die schurk nog te achterhalen?

— Gij kunt over mij en over mijn vaartuig beschikken, luitenant, al ben ik overtuigd, dat het vaartuig van Lupin nog sneller is dan het mijne. Wij moeten echter alles doen wat wij kunnen, om hem onschadelijk te maken. Overigens, gij kunt bevelen en behoeft niet te vragen. De politie kan beslagleggen op ieder vaartuig dat zij nodig heeft.

— Alleen in de Franse wateren, mylord, antwoordde de luitenant glimlachend. En wij zijn hier in de Spaanse. Maar hoe dit ook zij, al was het ook anders, dan zou ik het nog bij een verzoek laten.

— Begin dan maar direct met van kleren te verwisselen, luitenant. Misschien zijn er beneden nog drie of vier volledige pakken, en de overigen zullen verstandig doen hun natte plunje uit te trekken. Wij kunnen hun uniformen trachten te drogen door ze in de wind te hangen, terwijl zij zich in dekens en lakens wikkelen. Kom gauw mee naar beneden. Wij hebben hier, helaas, niets meer te zoeken, en zullen liever de achtervolging weer opnemen. De hemel geve dat het niet te laat is.

Raffles had reeds onder het spreken Henderson een wenk gegeven, die onmiddellijk werd begrepen, en sedert enige tijd had de « Zeemeeuw » reeds weer vaart gekregen, en voer zo snel mogelijk voort in zuidelijke richting.

Geruime tijd viel er van de achtervolgden niets te bespeuren, maar eensklaps verscheen er in de lichtbaan van het zoeklicht, heel in de verte, weer een grijze gedaante, en onmiddellijk werd het voor iedereen duidelijk dat Lupin niet meer in zuiver zuidelijke richting vluchtte, maar dat hij zijn koers opnieuw gewijzigd had, thans bijna zuiver oostwaarts.

— Hij zal toch niet op Sicilië aanhouden, riep Brand vol verbazing uit. Dan zou hij stellig de politie in de armen lopen, want natuurlijk zijn daar alle havenplaatsen reeds lang gewaarschuwd.

— Het zou zelfmoord zijn als hij dat deed, zei Raffles hoofdschuddend.

— Maar wat beweegt hem dan, zijn koers te veranderen, inplaats van te trachten, zo gauw mogelijk de kust van Afrika te bereiken?

— Dát beweegt hem, antwoordde Raffles laconiek, terwijl hij met uitgestrekte vinger wees naar een paar donkere vormen, die, dikke rookwolken uitbrakend, op drie mijlen afstand ongeveer uit het westen kwamen aanzetten.

Het waren de beide torpedojagers uit Algiers, die daar kwamen opdagen, zo snel de machines maar wilden lopen, en die Lupin nogmaals de pas hadden afgesneden, en hem wel gedwongen hadden, het stuur om te werpen.

Want hun krachtige kanonnen droegen meer dan zes kilometer ver, en daartegen was zelfs Lupin niet opgewassen.

Beide torpedojagers hadden zoëven hun zoeklichten ontstoken en de twee lichtbundels, na even over de golven te hebben gescheerd, kruisten elkaar nu, en in het kruispunt was heel duidelijk de grijze motorboot zichtbaar, die haar behoud nu nog maar alleen te danken zou kunnen hebben aan haar snelheid.

Ook Raffles wijzigde onmiddellijk de koers en hield meer oostwaarts aan, in de hoop, dat hij Lupin nog zou kunnen inhalen, voor deze de nauwe doorgang van Messina bereikt had, de straat tussen de uiterste zuidpunt van Sicilië en het vasteland van Afrika.

Een uur lang, tot bij de ingang van de Straat, bleef de grijze boot in het gezicht, ofschoon haar vorm telkens onduidelijker werd en toen verdween zij plotseling.

Het was maar al te duidelijk dat haar snelheid, vrij wat groter dan die van de torpedojagers, haar behoud was geweest en dat zij zich nogmaals had weten te onttrekken aan de greep van haar vijanden, die haar reeds in hun macht meenden te hebben.

De vlucht van Lupin werd nog begunstigd door de omstandigheid, dat de tor-

pedoboten bij de nadering van de doorgang hun snelheid moesten matigen, uit vrees voor klippen en de gevaarlijke kolken, die men hier overal aantreft. Voor een boot van geringe diepgang als het schip van Lupin leverden die rotspunten minder bezwaar op, en hij kon de draaikolken gemakkelijker ontgaan met zijn rank, aanstonds aan het roer gehoorzaamend vaartuigje.

Van de kotters en de andere torpedojagers was reeds sedert geruime tijd niets meer te zien en het was duidelijk dat zij ver waren afgedreven.

Gedurende de gehele achtervolging waren er slechts weinig woorden gewisseld tussen Raffles en luitenant Hutin, zo was de naam van de jonge gezagvoerder, die op zulk een plotselinge en tragische wijze zijn schip verloren had en vijf van zijn manschappen.

Voor het ogenblik echter was het voor luitenant Hutin voordelig, te doen alsof hij niet wist, met wie hij zoëven in aanraking was gekomen, en Raffles liet hem in de waan, alsof hijzelf dit niet doorzien had. Hun belangen gingen thans samen, en wat er later zou geschieden, dat moest men maar rustig afwachten.

Voor het ogenblik echter zag het er naar uit, alsof de achtervolging volkomen vruchteloos was.

Bijna tegelijk voeren de « Zeemeeuw » en de beide torpedojagers door de Straat van Messina. En van die gelegenheid maakte luitenant Hutin gebruik even met de kapiteins te spreken door middel van de radio.

Het waren inderdaad schepen uit Algiers, en als zij slechts een kwartier eerder gealarmeerd waren, zou het er voor Lupin lelijk hebben uitgezien, want dan had hij stellig geen gelegenheid gehad, een wijkplaats te zoeken naar het oosten van de Middellandse Zee.

Toen de « Zeemeeuw » bij het krieken van de dag de zeeëngte weer uitvoer, was er van het schip van Lupin heinde en verre geen spoor te ontwaren.

HOOFDSTUK IV

KRIJGSRAAD

Het spreekt vanzelf dat alle achtervolgers enige rust hadden genomen. De ochtendzon en de wind hadden de uniformen al gauw gedroogd, zodat de agenten van politie nu weer behoorlijk gekleed waren in hun blauwe pantalons en blauwe tunica's, met de eigenaardige petten op, voorzien van brede kleppen.

Hun wapens waren zij allen kwijt, en men zal begrijpen, dat Raffles dit onmiddellijk had opgemerkt, en dat hij reden had om zich over dat feit te verheugen.

De zon was omstreeks een uur op, toen luitenant Hutin weer op Raffles toetrad, en hem zei:

— Ik moet u mededelen, mylord, dat wij thans niet meer behoeven te rekenen op de hulp van de torpedojagers. De kapiteins hebben mij de toezegging gedaan, dat zij naar alle havens van Sicilië zullen seinen, met de vraag, of men daar iets van de grijze boot ontdekt heeft, en mij dan het resultaat mede te delen. Zoudt gij met uw radio hetzelfde willen doen met betrekking tot de havens, die zich tussen het eiland Djerba en Bengasa bevinden?

— Ik stel u voor, luitenant, om u zelf te bedienen van mijn zender, antwoordde Raffles glimlachend. Het kan onmogelijk lang duren, dunkt mij, want er zijn langs de kuststrook die gij daar noemt, zeker geen vier havens, die voorzien zijn van een installatie voor draadloze telegrafie. Ik laat u echter volkomen vrij om alles in het werk te stellen wat gij wilt, teneinde Lupin te achterhalen, maar ik wil er u op wijzen, dat hij veel te slim is, om een haven binnen te lopen, waar hij zeker kan zijn, dat men hem onmiddellijk opmerkt.

— Toch wil ik het proberen, mylord. En nu nog dit, ingeval ik een ontkenkend antwoord krijg, wat ik zelf ook waarschijnlijk acht: zoudt gij dan bereid

zijn, mij af te zetten in een Franse haven op de Afrikaanse kust, die ik u zal noemen?

— Ik ben geheel tot uw dienst, luitenant, antwoordde Raffles afgemeten. De beide mannen wierpen elkaar een zonderlinge blik toe, en namen toen voorlopig afscheid, de een om te gaan seinen, de ander om zijn plaats aan het stuurrad te hernemen, en thans Brand enige rust te gunnen, die uren achtereen het roer in handen had.

Luitenant Hutin bleef bijna een vol half uur in de marconihut, en toen hij er weer uit te voorschijn trad, vertoonde zich een mengeling van vreugde en teleurstelling op zijn gelaat.

Hij ging aanstonds op Raffles toe en zei:

— Daareven heb ik een bericht ontvangen van Tripolis, mylord. De kapitein van een der schepen, die op Malta varen, verklaarde dat hij nog geen uur geleden, een grijze boot, als waarvan ik een beschrijving gaf, in snelle vaart zag koers zetten naar het zuidoosten.

— Wist hij iets af van onze achtervolging?

— Neen, dat niet. Maar het viel hem wel op, dat er zich op de voorplecht van de grijze boot een vreemd toestel bevond, dat er uitzag als een torpedolanceerbuis in het klein. Het kan dus niet anders of het moet het schip van Lupin zijn geweest.

— Welnu, dan zullen wij zo gauw mogelijk koers zetten naar Tripolis, riep Raffles uit. Reeds wilde hij op het stuurrad toestappen, om Henderson, die hem vervangen had, een bevel toe te roepen.

Maar de luitenant hield hem bij de arm terug en zei op spijtige toon:

— Helaas, mijnheer, hoezeer ik ook uw goede wil op prijs stel, ik kan/uw aanbod niet aanvaarden, want Tripolis is geen Frans territoriaal. Gij weet na-

tuurlijk evengoed als ik, dat de Italianen daar het bevel voeren, en zij zijn prikkelbaar, trots, dulden geen inmenging van anderen. Zij hebben natuurlijk hun eigen politie, die wij te hulp kunnen roepen, maar er is geen sprake van dat zij Franse agenten aan land zullen laten. Ik zou u dus willen verzoeken, mij en mijn manschappen naar Djerba te brengen.

— Maar wat kunt gij te Djerba uitspreken, als Lupin reeds bij Tripolis gesignaleerd is? riep Raffles uit.

— Wij zouden ons bij dat eiland in hinderlaag kunnen leggen en Lupin overvallen als hij terugkeert.

— Maar wie zegt u dat hij zal terugkeren, luitenant?

— Hij kan toch onmogelijk ten eeuwigdage op zee blijven rondzwalken, en hij zal toch zeker niet zo dwaas zijn, het Suez kanaal binnen te varen, riep Hutin uit.

— Maar wie zegt u dat hij dat van zins is? Er zijn op de kust van Tripolitanië verscheidene kleine havens, die hij kan opzoeken. De leden van zijn bande kunnen zich dan aanstonds verstrooien en het zal wel niet zo gemakkelijk zijn, hen terug te vinden. Bedenk eens, welk een ontzaglijke uitgestrektheden er voor hen open staan. Hij kan zich naar Egypte begeven, te Caïro een vliegmaatschappij charteren, maar hij kan ook westwaarts gaan, Tunesië bereiken, en zich daar, goed vermomd, inschepen aan boord van een der talrijke schepen, die op Franse, Spaanse en Engelse havens varen; hij kan ook een motorboot huren en oversteken naar Sicilië, zodra de lucht zuiver is. Kortom, hij heeft 'n schier onbeperkte keuze van middelen om te ontsnappen, terwijl hij, als hij over water proberen zou, terug te keren, onverbiddelijk in handen moet vallen van de politie of de Franse marine, vroeg of laat. Tot dusverre is het geluk hem gunstig geweest, maar nu waarschijnlijk reeds alle kustvaartuigen en beschikbare oorlogsschepen gealarmeerd zijn en misschien al onderweg, nu zal het hem niet lukken, door de mazen van het net heen te sluipen.

Hutin dacht een oogenblik na, en zei

toen, uitziende over de blauwe golven:

— Dat mag zo zijn, mylord. Maar ik heb nu eenmaal geen andere keuze. Naar Tripolis kan ik niet gaan, daarvan is geen sprake. Het is een Italiaanse stad, waar de Italiaanse politie mijn taak moet overnemen. Ik heb daar dus niets te maken.

— Maar ik heb er, integendeel, wel te maken, luitenant, zei Raffles koeltjes. Ik heb er buitengewoon veel belang bij, moet gij weten, die Lupin onschadelijk te maken, en ik zou dus zeer onverstandig handelen, als ik gevolg gaf aan uw verzoek, en mij liet afhouden van de weg, die hijzelf gevolgd heeft en die ik dus ook moet volgen.

De twee mannen keken elkaar een oogenblik strak aan, tot eindelijk Hutin langzaam vroeg:

— Is het onbescheiden als ik vraag naar de reden, die u noopt, Lupin zo hardnekkig te achtervolgen?

— Dat is inderdaad onbescheiden, luitenant, antwoordde Raffles afgemeten, en met een flauwe glimlach om de lippen. Een particuliere vete.

— Nu, dan mag ik natuurlijk niet aandringen, hernam de Fransman, even op zijn lippen bijtend. Ik ben echter wel verplicht u te vragen, of gij gelooft dat het een gentleman past, een oude bondgenoot, om tien manschappen van de Franse kustpolitie, na hen eerst het leven te hebben gered, moedwillig in zulk een lastig parket te brengen.

— Uw positie zal volstrekt niet lastig zijn, luitenant, gaf Raffles koeltjes ten antwoord. Vergeet niet dat gij schipbreukelingen zijt. De autoriteiten te Tripolis kunnen er niets op tegen hebben dat gij u ontscheept, ongewapend nogal, wanneer gij slechts de toezegging doet, dat gij zo snel mogelijk Frans grondgebied zult opzoeken. Dat gebruik geldt over de gehele wereld.

De luitenant bleef een poos somber voor zich uitstaren, maakte toen het gebaar van iemand, die zich in het onvermijdelijke schikt, en zei:

— Ik kan mij natuurlijk niet tegen uw wensen verzetten, mylord. Het is uw schip, het is waar dat wij schipbreukelingen zijn, en ook dat gij gaan kunt

waarheen het u behaagt. Ik ben echter overtuigd dat ik van dit oogenblik de hoop zal moeten opgeven, Lupin te achterhalen.

— Wat doet het ertoe, als slechts een ander hem achterhaalt? zei Raffles met een glimlach.

— Maar begrijpt gij dan niet, mijnheer, dat ik eerezuchtig ben, dat ik zelf gaarne die schurk zou hebben gearresteerd, dat ik redenen in overvloed heb, om te wensen, die Lupin onschadelijk te maken, die vijf van mijn arme mannen vermoord heeft?

— Dat alles begrijp ik zeer goed, luitenant, maar gij zijt nu eenmaal in de onmogelijkheid om aan die eerezucht te voldoen, en daarom doet gij werkelijk verstandiger, als gij u voegt in het onvermijdelijke, en u naar Tripolis laat brengen, waar gij dan verder doen kunt wat gij zelf wilt, terwijl ik van mijn kant u stellig beloof, niet te zullen rusten voor ik het spoor van Lupin hervonden heb.

— Zo zij het, mylord, hernam Hutin tamelijk koel. Ik kan geen tegenwerpingen maken; ik bevind mij aan boord van een Engels vaartuig, en ik ben als het ware weerloos.

— Ik geloof niet dat ik u dat ooit heb doen gevoelen, luitenant, zei Raffles een weinig geprikkeld. En ik hoop dat gij mij in ieder geval de eer zult bewijzen, met mij te ontbijten. Wat er later moge geschieden, daaraan behoeven wij thans niet te denken. Komaan, zet u over deze teleurstelling heen, die immers niet aan uw schuld is toe te schrijven. Gij hebt gedaan wat gij kondt, en meer kan men niet verlangen. Gij hebt onmogelijk van tevoren kunnen weten, dat gij de strijd zoudt moeten aanbinden tegen een vaartuig, dat torpedo's lanceerde.

De luitenant salueerde slechts zwijgend en trok zich makkend terug naar de kajuit, waar het ontbijt reeds gereed stond.

Intussen schoot de « Zeemeeuw » met onverminderde snelheid over het schier rimpelloze water, en hield rechtstreeks aan op Tripolis, welke stad Raffles nog in de loop van dezelfde ochtend hoopte

te bereiken. Hij schatte dat Lupin hem ten hoogste twee uren varen voor kon zijn, en heel veel speling had de Franse bandiet dus niet.

Hij moest snel handelen, en hij moest goed handelen, wilde hij zich in veiligheid brengen.

De Franse agenten, die zich bij kleine groepjes over het dek hadden verdeeld, hadden het gesprek tussen hun luitenant en Raffles niet kunnen verstaan, maar zij schenen toch wel begrepen te hebben, waarom het ging, en zij spraken op zachte toon opgewonden onder elkander.

Blijkbaar lokte het vooruitzicht om naar Tripolis te gaan en vandaar een lange en moeilijke reis over land te beginnen, hen allesbehalve aan.

— Zij schijnen niet erg in hun humeur te zijn, mijnheer Brand, zei Henderson kort na het ontbijt op zachte toon tot Brand, toen zij beiden achter het roer stonden.

— Dat komt mij ook zo voor, James, gaf de jongeman ten antwoord. Zij zouden liever aan boord blijven, maar mylord heeft nu eenmaal andere plannen, en ik denk dat zij zich wel zullen moeten schikken. Het is nu eenmaal zijn schip, en hij kan er mee doen en laten wat hij verkiest.

— Om er nog niet eens van te spreken, dat mylord hen uit het water heeft gehaald, voegde Henderson er aan toe. Waarheen is nu de reis, mijnheer Brand?

— Naar Tripolis, James, gaf Brand ten antwoord.

— Dat is immers een havenstad aan de Afrikaanse kust?

— Inderdaad, James. En een van de voornaamste in die streek. Waarschijnlijk heeft Lupin daar in de buurt een landingsplaats uitgezocht en wij moeten hem wel volgen.

De reus had zijn vuisten gebald, en bromde:

— Als ik hem in handen krijg, draai ik hem zijn nek om, hem en de vrouw, die hij bij zich heeft. Een gevaarlijk stelletje, mijnheer Brand, of ik heb er geen verstand meer van.

— Wees maar gerust, James, ik acht het uitgesloten, dat Lupin nog lang op

vrije voeten zal blijven, zodra hij eenmaal Afrikaanse bodem bereikt heeft. Het is waar, dat men op de politie daarginds niet veel behoeft te rekenen, maar daarentegen kan een man met een zeer mooie vrouw bij zich, en vergezeld door drie of vier andere mannen, zich onmogelijk lang verborgen houden en zijn spoor uitwissen in een zo dun bevolkte streek, waar de blanken uiteraard zeldzaam zijn. Ik geloof dat hij ook veel liever iets anders zou doen, als het slechts mogelijk ware. Hij zou, bijvoorbeeld, veel liever terugkeren naar Frankrijk, aan boord van zijn vaartuig, maar dat wordt hem zo goed als onmogelijk gemaakt, omdat er thans iedere minuut meer politievaartuigen worden gewaarschuwd, en komen aansnellen, die hem de weg zullen versperren.

— Geloof u dat die blauwjassen betrouwbaar zijn, mijnheer Brand?

— Wat bedoel je daarmee, James?

— Wel, als zij het niet eens zijn met de beslissing van mylord, zouden zij dan misschien geen krasse maatregelen willen nemen? Ik bedoel, zouden zij misschien niet willen proberen, zich van het schip meester te maken?

— Dat zou zeer onbeschaamd zijn, James, fluisterde Brand terug. Het zou iets anders zijn, als luitenant Hutin vermoedde, wie mylord is.

— Hij vermoedt het niet alleen, Charles, ik ben er van overtuigd, dat hij het zeker weet, liet hier de stem van Raffles zich horen, die eensklaps kwam opdruken van de zijde van de kajuittrap.

Zijn gelaat stond ernstig, en hij vervolgde, terwijl Brand en Henderson hem verschrikt aankeken:

— Hutin heeft het niet met zoveel woorden gezegd, maar ik heb het gevoel, dat hij precies weet wie ik ben, en alleen nog niet is opgetreden, omdat hij wel weet, dat ik, maar dat vooral mijn boot van groot nut voor hem is, en hij kan toch ook bezwaarlijk al te gauw vergeten, dat wij hem uit de golven hebben gered, hem en zijn mannen. De vraag is nu maar, of de naald van de weegschaal door een of andere omstandigheid niet in ons nadeel zal overslaan. En ik moet vrezen dat die omstandig-

heid er is, nu ik voornemens ben, hem naar een stad te brengen, waarheen hij zich met grote tegenzin begeeft. Hij kent de Italianen, hij weet hoe gauw die heren tegenwoordig op hun tenen getrapt zijn en het kwetst natuurlijk zijn eigenliefde, zijn gevoel van militaire trots, als hij daar met tien van zijn manschappen gelijk schooiers of landlopers over de grens wordt gezet: lastige vreemdelingen zonder middelen van bestaan, zoals dat in de politierapporten heet.

Het bleef even stil en toen vroeg Brand zacht:

— Wanneer hoop je in Tripolis aan te komen?

— Over vier of vijf uren. Tenminste als alles goed gaat. Wij zijn nu ongeveer ter hoogte van het eiland Djerba.

— Dat ligt juist op de grens tussen het Franse Tunesië en het Italiaanse Tripolitanië, zei Brand hoofdschuddend. Hij zal niet erg in zijn humeur zijn, luitenant Hutin.

— Toch zal hij zich moeten schikken, Charles, zei Raffles kortaf. Ik denk er niet aan, om enige kostbare uren te verliezen, door hem eerst te Djerba aan wal te zetten. Het zou iets anders zijn, wanneer hij ons daar van onmiddellijk nut kon zijn, maar daarvan is geen sprake. Zoëven heeft hij nog geseind, hetgeen hij omtrent de verblijfplaats van Lupin te weten is gekomen, en doet hij het beste als hij weer rustig naar zijn standplaats terugkeert. Hij heeft nu toch geen schip meer, en al was dat wel het geval, het is nu geen zaak meer van de golven, maar van de zandzee. Als Lupin nog gebruik maakt van een schip, dan zal het zeker het schip der woestijn zijn.

Op dat ogenblik kwam luitenant Hutin met snelle schreden op het drietal toelopen.

Zijn gelaat was bleek, maar vastberaden.

Hij had al die tijd op de voorplecht gestaan, en had door de kijker van Brand getuurd, en heel flauwtjes had hij in de verte het voorgebergte gezien van Djerba.

Raffles had heel goed opgemerkt hoe hij even met een sergeant gesproken

had, die op zijn beurt weer was gaan fluisteren met de politiemannen, die zich thans op het achterdek bevonden.

Terwijl hij de kijker aan Brand teruggaf, begon Hutin, Raffles strak aanziende:

— Het doet mij leed, wanneer ik u lastig val, mylord, maar ik ben wel verplicht u thans voor de laatste maal te vragen, of gij naar Tripolis denkt koers te zetten?

— Naar Tripolis, mijnheer, of naar een haven ten oosten van die stad, hetgeen van de omstandigheden zal afhangen.

— Niets kan u van dat besluit afbrengen?

— Niets, mijnheer, antwoordde Raffles. Ik ben niet gewend een besluit te wijzigen, dat ik eenmaal genomen heb, natuurlijk tenzij overmacht mij daartoe mocht dwingen.

— Maar die overmacht erkent gij zeker niet?

De fraai getekende wenkbrauwen van Raffles gingen de hoogte in, toen hij langzaam en afgemeten ten antwoord gaf:

— Dat spreekt immers vanzelf. Ik ben, zoals de kapiteins zeggen, naast God heer en meester op mijn eigen schip. Ik alleen heb er te bevelen, en ik zou zeker geen ogenblik dulden, dat een ander, wie dan ook, mijn bevelen zou weerstreven.

— Ook niet, als die ander, bijvoorbeeld, politieluitenant was?

— Ook dan niet, mijnheer, dan eerst recht niet, antwoordde Raffles uit de hoogte. Gij hebt zoëven zelf gezegd dat dit een Engels schip is, en dat wij hier niet langer in de Franse wateren zijn.

— Maar er kunnen zich omstandigheden voordoen...

— Gij kent mijn antwoord, luitenant, viel Raffles hem enigszins in de rede. Niets geeft u het recht, u te verzetten tegen mijn plannen.

— Werkelijk niet? Gelooft gij dat in ernst, sir? vroeg Hutin, zijn gelaat vlak bij dat van Raffles, en hem doordringend aanziende.

Raffles liet een kort lachje horen, en zei:

— Aha. Zo staan de zaken dus? Ik

geloof dat ik u begrijp, luitenant. Welnu dan, of ik een Engelse earl ben of een doodgewone « Sir », wij gaan naar Tripolis. Daar kunt gij u aan wal begeben, en verder doen wat gij verkiest.

— Het is goed, sir. Ik geloof dat wij nu althans weten, wat wij aan elkaar hebben.

Het volgende ogenblik had hij een fluitje uit zijn zak gehaald, ontlokte daaraan een snerpende, schrille toon, waarop onmiddellijk alle agenten kwamen aanstormen, zo goed en zo kwaad als 't ging bewapend, enkelen met stukken hout, een paar met een ijzeren staaf een had uit de kombuis een keukenmes weten machtig te worden, en tenslotte had een agent een kleine revolver gestolen, die Henderson altijd in zijn hut bewaarde, maar waarvan hij zich hoogst zelden bediende.

De agenten hadden zich dadelijk rondom hun chef verzameld.

Hutin, zelf ongewapend, deed nog eens twee keer een stap naar voren en vroeg nu met luide stem:

— Voor de laatste maal, John Raffles, wil je ons naar Djerba brengen?

— Voor de laatste maal, luitenant, neen, antwoordde Raffles met even vaste stem.

— Dan zult gij de gevolgen aan u zelf te wijten hebben, riep de luitenant, thans met een vuurrood gelaat, en woevend dat die drie mannen hem durfden tegenwerken.

— Het zij zo, mijnheer, riep Raffles eveneens kwaad. Ik zal dus gedwongen zijn, als kapitein van mijn schip mijn eigen bodem te verdedigen tegen een aanranding. Ik hoop dat gij geen spijt zult hebben van dit ruwe optreden, luitenant. Charles, neem het roer over, ik denk dat James en ik het wel af kunnen samen.

Het volgende geschiedde snel en ordelijk, als bij een lang vooruit beraamd veldtochtplan.

De man met de revolver was het gevaarlijkst, en daarop volgde natuurlijk de man met het mes.

Henderson sloeg de revolverman tegen de kaak, nog voor deze van het wapen gebruik had kunnen maken, nog

voor hij zelfs goed en wel begreep wat er gaande was, en het kleine wapen gleed hem uit de hand, schoot over het gladgeschuurde dek en verdween overboord. De man die het had willen hanteren lag dubbel gevouwen over de reeling, in een houding die verre van elegant was.

De man met het mes wilde te hulp komen, maar Henderson zette hem de voet dwars, in de ware betekenis van het woord, zodat de ander struikelde, maar zijn mes niet wilde prijsgeven, waarvan de punt diep in het dek drong. Het lemmet brak af, de man wierp zijn mes met een woedende vloek weg, dat nu waardeloos was geworden, en rende als een dolle op Henderson toe. Het leek er wel wat op alsof hij op een muur instormde, want hij deinsde plotseling achteruit, en viel ruggelings op het dek, waar hij stil bleef liggen.

Nu was de motorboot hoogstens drie en een halve meter breed op die plek en dat was natuurlijk een nadeel voor mannen die met stokken en staven gewapend zijn, en die elkander verdringen om de eerste te zijn.

Daarenboven konden zij de drie mannen onmogelijk omsingelen, want in het midden bevond zich het stuurrad met daarvoor het mahoniehouten kastje, waarin verschillende instrumenten waren vastgemaakt; aan weerszijden daarvan hadden Raffles en Henderson postgevat, een weinig hoger staande dan de aanvallers, en zij waren niet van zins om een streep te wijken.

Henderson gebruikte slechts zijn geweldige vuisten en de arme agenten, niet al te zwaar gebouwd, speciaal uitgezocht voor het werk op zee, vielen als gras halmen onder een hagelstorm, zo snel dat men nauwelijks kon volgen wat er voorviel.

Er lagen er al drie, vier op een hoop aan zijn kant, en Raffles had er aan zijn zijde twee neergeslagen met formidabele hooks, en toen pas trok Raffles zijn revolver, waarvan alle kamers geladen waren, rustig zeggende:

— Nu zou ik de strijd maar opgeven, luitenant. Gij ziet dat gij ver in de minderheid zijt, en gij wilt mij toch, hoop

ik, niet dwingen, van mijn vuurwapen gebruik te maken?

Hutin bleef roerloos staan op dezelfde plek, met een gezicht dat van woede vertrokken was.

De stem van de jonge luitenant klonk schor toen hij er met moeite uitbracht:

— Als gij van uw vuurwapens gebruik gaat maken, dan zijn wij natuurlijk de minste. Gij ziet zeer goed dat wij zonder wapens zijn.

— Die opmerking uit de mond van een Fransman valt mij bitter tegen, luitenant, zei Raffles stroef. Ik dacht dat gij ridderlijker zoudt zijn. Gij zult toch zeker wel hebben opgemerkt, dat een van uw mannen in de aanvang ook een revolver had, en dat ik mijn eigen wapen rustig in mijn zak heb gelaten, tot voor weinige seconden. Ik had er reeds eerder gebruik van kunnen maken, luitenant. En nu niet langer gepraat. Zij, die zich nog bewegen kunnen, begeven zich onmiddellijk naar het achterschip, en gehoorzaamt thans onmiddellijk, want iedere rechter zou mij vrijspreken, als ik zou kunnen bewijzen aan boord van mijn eigen schip mijn leven en bezit te hebben verdedigd.

Schoorvoetend, maar wel begrijpend dat zij aan het kortste eind trokken, begaven de geheel ontmoedigde agenten zich met hun luitenant naar het enigszins hoger liggende achterschip, zodat men hen daar gemakkelijk in het oog kon houden. Zij waren nu allen ontwapend, en schade konden zij daar niet aanrichten. De anderen waren meer of minder ernstig toetgekeld, en drie moesten er zelfs door Henderson gedragen worden naar de middenkajuit, op het dek gebouwd, waar zij eenvoudig werden opgesloten. Door de ronde patrijspoorten, in hun koperen vattingen, kon men hen gemakkelijk in het oog houden.

De twee die er nu nog overbleven, trok Henderson zonder veel omslag aan hun kragen tot op de verhoogde voorplecht, terwijl hij nijdig voor zich heen bromde:

— Die schobbejakken bloeden zonder zich te generen; zij maken mijn hele pasgeschrobdde dek weer vuil. En dat noemt men dankbaarheid.

Brand had al die tijd het roer bediend maar was toch gereed gebleven ieder oogenblik in te grijpen, indien het nodig mocht zijn.

Nu zette de « Zeemeeuw » met alle

snelheid van haar krachtige motor koers naar Tripolis. Drie uren later kwamen de witte huizen en de moskeeën van die Lybische stad in het gezicht.

HOOFDSTUK V

HET SPOOR

Raffles begreep zeer goed, dat nu het moeillijkste gedeelte van zijn onderneming ging aanbreken.

Het was thans zaak, zich te ontdoen van de lastige Franse gasten, die hij tegen zijn wil aan boord had gekregen, en wel op een wijze die het hem onmogelijk maakte, aanstonds verder te trekken, zonder bezoeken aan boord te moeten afwachten van douanebeambten en militairen.

Gelukkig bedacht Raffles nog intijds, dat er zich ten noorden van de haven van Tripolis 'n klein eilandje bevindt, slechts door een paar vissersgezinnen bewoond, uitsluitend inlanders, en op een paar kilometers van de kust gelegen.

Daar zou hij zijn onvrijwillige gevangenen aan land kunnen zetten en zij zouden daar niet langer behoeven te vertoeven dan ten hoogste een paar uren, want Raffles kon draadloos de autoriteiten te Tripolis op de hoogte brengen.

Raffles liet Brand van dit oogenblik af voortdurend peilen, en toen er zich nauwelijks een hand water onder de kiel bevond, ging hij glimlachend toe op Hutin, die met dramatisch gekruiste armen onbeweeglijk op dezelfde plek was blijven staan: « precies als Napoleon aan boord van de Bellerophon », toen hij naar St-Helena werd overgebracht, zoals Henderson ondeugend opmerkte, en zei, met een hoffelijke buiging:

— Tot mijn leedwezen is het uur geslagen, waarop wij afscheid zullen moeten nemen, luitenant. Wanneer ik mij jegens u en uw manschappen een weinig ruwer heb gedragen dan mischien

toelaatbaar was, dan hebt gij dat zoals gij eerlijkheidshalve zult moeten toegeven, voor het allergrootste deel aan uzelf te danken. Ik wil dit echter vergeten, zoals ik hoop dat gij het zult vergeven en vergeten.

— Mijnheer, ik geloof dat wij op het vaste land steeds vijanden zijn geweest, en het altijd zullen blijven. Natuurlijke vijanden, als ik het zo noemen mag. Gij moet het mij niet ten kwade duiden, dat ik alles in het werk heb gesteld om de omweg over Tripolis te vermijden, waar ik weet dat wij allesbehalve welkom zullen zijn, al zijn wij dan ook ongewaand, en al hebben wij ons schip verloren. Intussen kan en mag ik niet vergeten, dat gij en uw metgezellen ons het leven hebt gered. Dat gevoel overheerst thans, en ik dank u, ook namens mijn manschappen.

— Gij zijt mij geen dank verschuldigd, luitenant, en het verheugt mij, dat ik een dapper man en zijn metgezellen, die slechts hun plicht deden, aan de dood heb kunnen ontrukken, antwoordde Raffles eenvoudig. Daarover spreken wij niet meer. Wat Lupin betreft, gij kunt er op rekenen, dat ik hem zal najagen als was ik een echte politieman. Van mij heeft hij geen genade te wachten. Doet gij echter van uw kant alles wat maar mogelijk is, om de politie van Tripolis tegen hem in het geweer te brengen, want Lupin is even erg als een boze ziekte, die tot iedere prijs bestreden moet worden. Ik hoop dat wij er gezamenlijk in zullen slagen, die booswicht onschadelijk te maken. Thans rest

mij nog een laatste onaangenaam verzoek, luitenant, ik ben wel verplicht een aantal van uw manschappen, die daartoe het best geschikt zijn, uit te nodigen, naar land te waden. Het water zal hun nauwelijks tot aan de borst komen. Gij echter kunt met degenen, die er het ergst aan toe zijn, van de sloep gebruik maken, die een uwer manschappen dan weer kan terugroepen; er is plaats voor zes personen.

De luitenant beet zich een ogenblik op de lippen, maar hij zag wel in dat hij zich in het onvermijdelijke zou moeten schikken, en vlug werd nu tot de ontchepping overgegaan.

Pas toen Raffles zich overtuigd had dat allen in veiligheid waren, liet hij de schroef aanstonds met kracht achteruit werken, de steven werd gewend, en de « Zeemeeuw » voer op omstreeks drie zeemijlen ten noorden van Tripolis voorbij, waarvan de witte huizen en de spichtige minarets, de groene palmen en de gewelfde daken der moskeeën al spoedig aan de horizont verdwenen. Het was als een fata morgana geweest.

Raffles had weer zijn plaats achter het stuurrad ingenomen, terwijl Henderson een onderzoek instelde in het ruim, want een nieuwe ongerustheid had zich van de reus meester gemaakt: het moest met de benzinevoorraad langzaam ten einde lopen.

Het was slechts een schrale troost, te bedenken, dat ook de boot van Lupin na een tocht van ruim twee dagen onmogelijk nog ruim van benzine kon zijn voorzien.

Intussen stapte Brand op Raffles toe, en zei opgewekt:

— Dat is een hele opluchting, Edward. Wij mogen het als een geluk beschouwen, dat dat eilandje daar zo handig lag, en ons onthief van de noodzakelijkheid, Tripolis wat al te dicht te naderen. Ik meen daar een witgeschilderd oorlogsschip op de rede te hebben zien liggen, dat mij maar heel weinig vertrouwen inboezemde. Die drommelse oorlogsmarine is tegenwoordig zo buitengewoon handgaww. Vertel mij nu eens wat je plannen zijn.

— Die kan ik je uiteenzetten, Char-

les, Tripolis kunnen wij natuurlijk gerust uitschakelen als plek, waar Lupin zou landen. Men is daar natuurlijk reeds volkomen op de hoogte van alles wat er geschied is, en onze man zou daar als het ware in de muil van de leeuw lopen. Een trein zou hem niet ver brengen, want al wordt er hard gewerkt aan de uitbreiding van de lijn, naar het oosten gaat de lijn niet verder dan tot Lebda, dat is ongeveer zeven kilometer, en naar Yefran in het zuiden legt zij niet meer dan zes kilometers ten hoogste af. Dat is alles. En dat is voor een man als Lupin natuurlijk volstrekt niets.

— Zijn er verder geen spoorwegen, waarmede hij het land kan ingaan?

— In deze streek is verder geen spoorstaaf te ontdekken, zo lang als een hengelroede, voor Tobroek, El Alamein, Alexandrië. Zover is onze man nog lang niet, en ik betwijfel het zeer of het wel in zijn bedoeling kan liggen, zover te gaan. Alexandrië is een grote stad, zij is Engels, en men sluipt daar niet zo gemakkelijk binnen. Bedenk dat die torpedolanceerbuis, nevens grote voordelen, ook het nadeel met zich meebrengt, dat zij van verre te zien is, en de motorboot aanstonds onderscheidt van anderen, die dezelfde afmeting en dezelfde kleur hebben.

— Dan kan ik niet goed inzien, Edward, hoe je het spoor van Lupin denkt terug te vinden. Herinner ik het mij wel, en laat mijn aardrijkskunde mij niet in de steek, dan telt men van Tripolis tot Alexandrië op zijn minst een vijftigtal grote havens, waarvan Benghazi de grootste is. Geloof je dat hij daar zou durven binnenlopen?

— Neen, Charles, dat geloof ik niet, antwoordde Raffles vol overtuiging. Benghazi is een haven met een geheel moderne inrichting, waar het nog krioelt van de Italianen, waar een Italiaanse school, Italiaanse kerken zijn, een Italiaanse Bank, kortom, het is een soort metropool. Die stad heeft natuurlijk een goed georganiseerde politie, en een ontvangststation van draadloze telegrafie. Als ik mij niet vergis is Benghazi ook het knooppunt van een net van radarstations langs de kust. Allemaal te dan-

ken aan de oorlog in die streek.

— Kunnen wij onderweg geen inlichtingen vragen aan andere schepen?

— Dat was ik juist voornemens, Charles, antwoordde Raffles. En daarom zou ik je willen verzoeken, je gedurende enige tijd in je heiligdom op te sluiten en te trachten verbinding te krijgen met schepen hier in de buurt. Informeer maar uit naam van de Engelse regering, noem desnoods de namen van Eden en Churchill, en ik weet zeker dat men je onmiddellijk antwoord zal geven.

Brand wilde zich juist naar de marconihut begeven, toen Henderson met een bezorgd gelaat weer aan dek verscheen, en zei:

— Wij zullen nog hoogstens drie of vier uren kunnen varen, mylord, maar dan is het ook gedaan.

— Ik hoop dat wij dan aan land zullen zijn, James, zei Raffles. Hebben wij in die tijd het spoor van Lupin niet hervonden, moeten wij verder gaan, dan is er zeker ergens wel benzine in te nemen, want ik geloof dat er tegenwoordig bijna geen plek ter aarde meer is aan te wijzen, waar men geen blik benzine zou aantreffen.

Brand ging de hut binnen en Raffles bleef koers zetten in zuidoostelijke richting, hij voer voorbij Kaap Misrata, waarvan het dreigend vorgebergte scherp afstak tegen de blauwe lucht en bevond zich toen in de Grote Syrte, ook wel Golf van Sydra geheten, een van de schoonste en grootste baaien van Afrika.

Het kon tegen een uur in de namiddag lopen, toen Brand plotseling te voorschijn trad, opgewonden naar Raffles toeliep, en reeds in de verte riep:

— Zijn schip is gezien. Hij moet de Grote Syrte zijn ingevaren. Een Trampschip heeft hem nog geen uur geleden ter hoogte van Boe Saada gezien.

Het plaatsje dat Brand daar opnoemde, is gelegen aan de boorden van de Grote Syrte en Raffles voelde als bij instinct, dat hij het doel van zijn zee-tocht begon te naderen.

Als Lupin daar inderdaad was gesigneerd, dan bewees dat onomstotelijk, dat hij ergens in de baai, waarvan de oever-

lijn meer dan driehonderd kilometers meet, aan land wilde gaan. Het zou onzinnig zijn geweest, indien hij de vlucht te water had willen voortzetten, zich in die baai te begeven, die de vorm heeft van een onmetelijke viskrom en aldus een nodeloze omweg te maken van verscheidene honderden kilometers.

De ogen van Raffles begonnen te glinsteren, toen hij vrolijk uitriep:

— Voorwaarts dan, en ik hoop, dat de benzinevoorraad nog voldoende zal zijn. Geloof je dat de inlichting betrouwbaar was?

— O ja, daarvan ben ik overtuigd, verzekerde Brand. Zonder dat ik iets anders behoefde te vragen, gaf de kapitein van de Tramp, een Engelsman, een nauwkeurige beschrijving van Lupin's boot, waarop hem vooral dat zonderlinge ding op de voorsteven was opgevallen, dat er uitzag als een grote glazen spuit. Hij had de boot nog gepraaid, maar geen antwoord gekregen en de opvarenden schenen bijzonder veel haast te hebben. Een naam had het schip niet, het was grijsgeschilderd; twijfel is dus, dunkt mij, bijna niet mogelijk.

— Des te beter, amice. Wij zullen nu gauw iets gaan eten, en dan gaat het er op los. James, plunder je kombuis maar eens, en doe eens goed je best op een luisterrijk maal.

Henderson grijnsde maar eens zonder iets te zeggen, en twintig minuten later deden de drie mannen, verzameld om het roer, zich te goed aan de maaltijd, die de reus had opgediend.

Intussen sneed de « Zeemeeuw » nog altijd met onverminderde vaart voort door de golven, uur na uur, maar toen Henderson nog eens ging kijken in de voorraadkamer, kwam hij verschrikt berichten dat er nog slechts één blik benzine aanwezig was.

— Laten wij hopen dat het juist voldoende is, jongens, zei Raffles kortaf. Wij zullen dan wel verplicht zijn de naaste haven op te zoeken, en dat is juist Boe Saada.

Brand had zijn kijker voor het oog gebracht en zocht de kust af, die sedert enige ogenblikken reeds voor het blote oog zichtbaar was geworden.

Aanvankelijk ontwaarde hij niets dan het rode oeverzand, slechts hier en daar verlevendigd door een palmboosje of een in puin gevallen moskee. Maar wat meer naar het oosten ontdekte hij een kleine verzameling lage huizen, die eigenlijk die naam niet mochten dragen. Het waren hutten van inlanders, en slechts een enkel gebouwtje, witgepleisterd, stak boven de anderen uit. Daarboven woei de blauwe vlag met het witte embleem van de Verenigde Naties, geflankeerd door die van Cyrenaica; het was dus zeker de zetel van een of andere bestuursambtenaar.

— Boe Saäda, riep de jongeman uit. Wij zullen het juist nog halen, Edward.

— Ik hoop het, zei Raffles eenvoudig.

Er werd niet veel meer gesproken gedurende de volgende drie kwartier.

Hierna was de « Zeemeeuw » het kleine haventje binnengevaren van het stadje, dat een bevolking van omstreeks vierhonderd zielen telde.

Aan een klein, vermolmd steigertje schommelde zacht een grijs geschilderde boot heen en weer, waarmede een drietal geuniformde blanken zich druk bezighielden.

HOOFDSTUK VI

NAAR HET BINNENLAND

Het was een kwestie van tien minuten.

Want de « Zeemeeuw » moest reeds op haar eigen kracht, haar vaart uitlopend eveneens een goede aanlegplaats zien te bereiken, daar er geen druppel benzine meer in de tank was.

Met stilstaande machine moest Raffles dus manoeuvreren om de vaart voldoende uit zijn schip te krijgen, daar hij de schroef onmogelijk meer achteruit kon laten slaan.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de komst van dat prachtige, sneeuwwitte jacht heel wat verbazing en opschudding wekte onder de bewoners van het vissersdorp, een fraai slag mensen, krachtig gebouwd, slank, koffiebruin, en veel gelijkend op Abessiniërs met hun dunne arendsneuzen en hun weelderig kroeshaar dat waaivormig in de nek uitstond.

De meesten hunner droegen een korte tunica van een lichtgrijze stof, met een koord een weinig om het middel opgenomen. Zij waren blootshoofds en de kinderen droegen tot hun twaalfde jaar blijkbaar niet het geringste hinderlijke kledingstuk, en dat behoefde ook waarlijk niet, want de hitte was hier reeds

zeer voelbaar, ondanks de nabijheid van de zee. Het leek een vredelievend, ijverig volkje, dat in zijn levensbehoefte voorzag door de visvangst en door handel te drijven met de weinige blanken die zich hier vertoonden.

Er bleek ergens een factorij gevestigd te zijn van een of ander Europese Maatschappij, waar een vijftal blanken de producten in ontvangst nam, dadels, vijgen, kokosnoten, nog andere zuidvruchten, onbewerkt leder, en fraaie kunstvoorwerpen uit koper en ivoor, die van heinde en ver werden aangebracht langs de karavaanwegen, waarvan er een loopt over Graret Merba, op omstreeks veertig kilometer ten zuiden van het reeds meermalen genoemde kustplaatsje, en vandaar naar Tripolis. Voorts werkten er nog twintig inlanders, voornamelijk belast met het inpakken der koopwaren, en het verladen in de schepen der factorij, die eens in de maand het kleine plaatsje aandeden.

Voorts bevond zich daar een door de V. N. aangesteld ambtenaar met zijn schrijvers, tezamen drie koppen tellende en een Engelse consul, die ook over drie klerken beschikte. Al die Europeanen waren in wit linnen gekleed, en zij wa-

ren gebruind als koffiebonen door de tropische zon.

Het was een hard, een eentonig en vermoeiend leven daar in dat vissersdorp, waar de enige vermakelijkheid bestond in een versleten grammofoon en een koffiehuis door een Arabier gehouden, waar wel eens gedanst werd door berbermeisjes of door rondreizende zigeuners. De maandelijkse komst van het handelsvaartuig bracht de enige afwisseling in deze eentonigheid, en men zal zich dus kunnen indenken, wat de aankomst moest beduiden van dat fraaie jacht, met drie Engelsen aan boord.

De inlanders zagen wel eens meer soortgelijke jachten, maar dan slechts op een vijftig mijlen uit de kust, en vaakstig koerszettende naar Benghazi of nog verder, naar Alexandrië of Bairoet. Dat waren de jachten der schatrijke Engelsen en Amerikanen, die een reis om de wereld maakten en zich om schamele vissersdorpjes als Boe Saäda natuurlijk niet bekommerden.

Raffles had dan ook nauwelijks de voet op het wrakke steigertje gezet, of hij zag zich reeds omringd door de gewichtig doende ambtenaars en twee hunder schrijvers, die onmiddellijk met hun ondervragingen begonnen.

Nu had Raffles tot zijn geluk een voortreffelijke reden om zijn komst aldaar te verklaren: het volkomen gemis aan benzine, waarvan de heren zich, indien zij dat verkozen, persoonlijk konden overtuigen.

Overigens waren de papieren die hij vertoonde in de beste orde, en men kon niets aan te merken hebben op de komst van dat prachtige Engelse jacht.

Raffles maakte zo spoedig als hij maar kon een einde aan dat gesprek, want hij brandde van verlangen om te weten, wat er geschied was met de opvarenden van de grijze boot, die hij dadelijk herkend had.

Hij zou echter bedrogen uitkomen, als hij een ogenblik gehoopt had, dat men Lupin en zijn medeplichtigen reeds gevangen zou hebben genomen.

Want het bleek hem uit een paar handig gestelde vragen al aanstonds, dat men in het kleine plaatsje nog niet het

flauwste vermoeden had van wat er de dag tevoren op de Franse kust was voorgevallen, noch wie Lupin was, en zelfs niet dat er iemand van die naam bestond.

Lupin was dan ook rustig aan land gegaan, niet echter op de plek waar de boot nu lag, maar verder noordwaarts, op een geheel verlaten punt, waar hij zijn schip eenvoudig op het strand had laten lopen. Toevallig hadden vissers, die wilden uitvaren, daar het schip zien liggen, aan een schipbreuk gedacht, de blanken gewaarschuwd, en daar juist de vloed opkwam, had het niet veel moeite gekost, het kleine vaartuig weer vlot te slepen, en over te brengen naar de officiële ligplaats.

Hieraan behoeft nauwelijks te worden toegevoegd, dat er bij de ontdekking van het vaartuig geen spoor meer van de opvarenden te bekennen viel. Zij waren waarschijnlijk onmiddellijk verdwenen in zuidelijke richting, en niemand kon zeggen waar zij zich thans bevonden. Daar de officiële instanties volstrekt geen bericht hadden ontvangen omtrent de Franse bandiet, zo had men hem en zijn gezelschap rustig laten vertrekken. Eigenlijk is dit de juiste uitdrukking niet, want niemand had hen zelfs gezien, op een paar inboorlingen na. Het waren vijf personen geweest, waaronder een vrouw, en dat was alles. Raffles wist natuurlijk direct wat hij wilde weten, en nam zijn maatregelen vlug en afdoende. Het spreekt van zelf dat hij begon met voor zichzelf vergunning te vragen, landwaarts te trekken, en daar hij een zeer kostbare motorboot achterliet en zijn papieren in orde waren, daar het land op dat ogenblik in volkomen rust was, zó kon men moeilijk zijn stempel weigeren op de papieren van de z.g. Earl of Palmhurst, zijn secretaris en zijn bediende. Raffles gaf zich uit voor een rijk toerist, en het mankeerde de autoriteiten blijkbaar aan voldoende schranderheid, om verband te leggen tussen de komst van die zonderlinge grijze boot met haar eigenaardig instrument op de voorstevan, waarvan de opvarenden zo snel en spoorloos verdwenen waren, en die van dat fraaie

Engelse jacht.

Vervolgens ging Raffles eens een onderzoek instellen in het dorp, en hij vond al heel spoedig een oude, sneeuw-witte man, die verklaarde, dat hij omstreeks anderhalf uur of een uur tevoren, drie paarden en twee kamelen had verhuurd aan vijf reizigers, die er om vroegen, en er goed voor betalen wilden.

Toen begonnen aanstonds de moeilijkheden, want het bleek maar al te gauw dat de paardenhandelaar nu nog slechts één rijder had, en dat was niet veel waard. Het was een muilezeltje, stram van ouderdom, en dat nog alleen maar gebruikt werd om kleine vrachten te vervoeren. Of er dan geen andere paardenhandelaar in het dorp was?

Neen, die was er niet, verklaarde de oude man. Voor een kort oogenblik kon Raffles een beweging van ongeduld niet weerhouden. Hij begreep zeer goed, dat er niet aan te denken viel zonder goede rijdieren een poging te doen om Lupin te achterhalen.

Zou hij dan werkelijk zijn pogingen nog moeten opgeven, nu hij misschien vlak voor de bereiking van het doel stond?

Van een spoorlijn was op honderden mijlen afstand niets te bekennen, en Lupin was natuurlijk van zins, zo diep mogelijk landinwaarts te trekken, wel wetende, dat het schier onmogelijk zou zijn zijn tegenstander terug te vinden aan de grenzen van de Libysche woestijn. Hij zou misschien de Wadi Telala of de Wadi Schegga volgen, desnoods tot hun bronnen. Hij was dan zeker, steeds water te zullen vinden, al zou het in dat geval gemakkelijker zijn, zijn spoor te volgen. Maar binnen drie dagen zou hij met gerustheid kunnen zeggen dat hij veilig was, tenminste voor de achtervolging van de politie. En hoeveel wegen stonden dan verder niet voor hem open. Hij zou de grote karavaanweg kunnen opzoeken, die van Sirte over Misoe-rata naar Tripolis loopt, maar hij zou die ook verder naar het zuiden kunnen volgen tot in het hartje van de Sebha Oase, het reusachtige gebied in het noordelijke centrum van Afrika, waar zich talloze kleine en grote dorpen bevinden,

en waar water en voedsel nimmer zouden ontbreken. Het was echter ook mogelijk, dat hij over zeer veel geld beschikte, en dan behoefde niets hem te beletten naar het oosten te gaan inplaats van naar het westen, totdat hij de Nijl zou hebben bereikt. Was echter het zuiden zijn doel, en had hij de nodige hulpmiddelen, zoals paarden, kampeerbehoef-ten, goede wapens en munitie, dan kon men gerust iedere hoop opgeven in de eerste maanden iets van hem te verne-men, want dan zou hij als het ware kunnen verzinken in de ontzaglijke diepten van de Sahara, vrij, om telkens wanneer hij dat wilde, een oase te gaan opzoeken, bijvoorbeeld die van Dachel ten oosten of die van Fezzan ten westen.

Dit alles overwoog Raffles binnen enkele minuten en de slotsom, waartoe hij kwam, was dat hij tot iedere prijs rijdieren moest hebben.

Hij vond gauw genoeg uit dat er weliswaar kamelen waren in Boe Saâda, maar deze behoorden aan kooplieden, die deze rijdieren nodig hadden om in hun bestaan te kunnen voorzien, en er dan ook niet aan dachten ze af te staan. Raffles bood tot een zeer hoge prijs, de kooplieden bleven onvermurwbaar.

Raffles mocht echter zeggen, dat het toeval hem gunstig was, want hij wilde de hoop om verder te komen juist opgeven, toen er een van die karavanen uit het zuiden, die werkzaam waren voor de Italiaanse factorij, en hun koopwaren kwamen brengen, het dorp kwam binnentrekken.

Hun nadering was reeds gemeld, en Raffles bemerkte tot zijn grote blijdschap, dat er nevens een aantal bepakte kamelen ook paarden met de karavaan meetrokken, waarvan enige ongezadeld.

Hij trok de troep onmiddellijk tege-moet, richtte zich dadelijk tot de aanvoerder en vernam uit diens mond, dat de paarden zijn persoonlijk eigendom waren, en dat hij ze naar Tripolis wilde brengen.

Twee minuten later was de koop gesloten, en werd Raffles voor een niet al te hoge som eigenaar van drie uitnemende paarden, kruisingen tussen Arabieren en Berbers, niet groot, fijn van

benen, ongelooflijk sterk, en van een onbegrijpelijk uithoudingsvermogen, in staat om twee uren achtereen te galopperen, zonder merkbaar in het zweet te geraken, gewend om dorst te kunnen verdragen, vurig en snel als de wind.

Het was juist wat hij nodig had, hij kocht er onmiddellijk het nodige tuig bij, de Arabische zadels, waaraan deze dieren gewend zijn, en zette met grote spoed zijn verdere uitrusting voort. De karavaanchef kon hem nog aan een goede tent helpen, kookgerei was er in de boot, en aan voortreffelijke wapens ontbrak het Raffles gelukkig niet, evenmin als aan overvloed van munitie.

Ten laatste vroeg hij de chef, of deze misschien Europese reizigers was tegenkomen op zijn weg naar het dorp, waarop de Arabier verklaarde dat hij inderdaad, omstreeks een uur voor hij het dorp bereikte, heel in het oosten een klein groepje ruiters had gezien, die stellig geen inlanders waren, te oordelen

naar de wijze waarop zij te paard zaten.

Raffles wist dus uit die woorden, dat hij op de goede weg was, en bovendien brachten zij hem op het denkbeeld, zich drie witte, lange mantels aan te schaffen zoals vele Arabische stammen ze dragen. Die zouden hem misschien wel te pas kunnen komen.

Eindelijk, bijna een vol uur nadat de boot het anker had uitgeworpen, konden de drie stoutmoedige avonturiers vertrekken, goed uitgerust en bewapend, in het bezit van uitnemende rijdieren, die glansden van gezondheid, en nadat zij hun schip hadden toevertrouwd aan de zorgen van de bestuursambtenaar.

Raffles deed dit eigenlijk meer omdat hij zich ertoe verplicht achtte, maar zonder veel hoop dat hij nog ooit zijn boot zou terugzien, die waarschijnlijk wel in beslag zou worden genomen, zodra bleek, wie de eigenaar ervan was.

HOOFDSTUK VII

DE STRIJD IN DE TEMPEL-RUINE

Het was bijna half vier in de namiddag, toen de drie mannen en de vier rijdieren het plaatsje verlieten, want Raffles had zijn paarden zoveel mogelijk willen ontlasten en daarom nog een kameel gekocht, een echt lastdier, snel en onvermoeid, en deze kreeg het kistje met munitie, de zakken met levensmiddelen, de tent en de dekens te dragen, benevens het kookgerei.

Het dier werd volkomen vrij gelaten, want men wist wel dat zijn instinct het zou aandrijven, die drie mannen geen ogenblik uit het oog te verliezen, die voor zijn voedsel en zijn drinken moesten zorgen.

Raffles zocht aanstonds de Wadi Schegga op, een bij haar monding vrij breed riviertje, waarvan de oevers met palmbomen beplant waren.

Het land was hier trouwens geenszins verlaten, want overal rezen kleine gehuchten op, soms bestaande uit dertig of veertig goed gebouwde hutten, maar ook wel eens samengesteld uit niet meer dan vijf erbarmelijke tenten, oud en haveloos. Het waren meest jagers of vissers die daar woonden, terwijl de landbouwers over wat meer middelen schenen te beschikken, om zich het leven te veraangemen.

Door de nabijheid van twee rivieren was de grond goed vruchtbaar, en hier werden dadels, druiven, meloenen, kalebassen en andere gewassen gewonnen.

Nu en dan ondervroeg Raffles een van de bewoners, wier taal hij voortreffelijk verstond en sprak, en het verheugde hem, telkens te vernemen, dat hij nog op de goede weg was. Lupin ken

niet meer dan twee uren rijdens voor hem uit zijn, en daar hij een vrouw in zijn gezelschap had, zou hij onmogelijk zo vlug kunnen vorderen als zijn drie achtervolgers.

Raffles was zo verstandig, niet te veel van zijn eigen rijdieren te vergen, ofschoon hij snel bleef voortgaan. De duisternis viel snel, zoals steeds in de keerkringen, de maan rees groot en helder aan de hemel, en zo krachtig was haar schijnsel, dat men daarbij zeer gemakkelijk het pad kon volgen, dat nog altijd langs de Schegga voerde, zonder er ooit meer dan een honderdtal meters vanaf te wijken. De dorpjes en gehuchten werden echter hoe langer hoe zeldzamer. Die avond reeds wist Raffles, dat de oase van E'Djofra het eerste doel moest zijn van Lupin's vlucht. Deze oase beslaat een grote uitgestrektheid, en biedt een gunstige gelegenheid om zich verborgen te houden, rust te nemen, en ook de rijdieren wat rust te verschaffen.

Nu bleef slechts de vraag, welk plaatsje Lupin had uitgezocht om er de nacht door te brengen. Zou het Waddan zijn? Hon, of Sokna, dat gelegen is aan de grote karavaanweg?

Het was onmogelijk om dit uit te maken, en Raffles was dus wel verplicht, hier het toeval een woordje te laten meespreken, dat hem echter niet gunstig bleek te zijn, want toen de drie mannen Waddan binnetrokken, dat zij hadden uitverkoren, en daar eens navraag deden, bleek het, dat er wel vijf reizigers waren doorgetrokken, nauwelijks een uur tevoren en met een vrouw bij zich, door een van de zegslieden heel schilderachtig « het Oog van de Nacht » genoemd, maar dat zij blijkbaar verder waren gereden.

Raffles en de zijnen hadden toen een tocht van zes uren achter de rug, en daar zij hun paarden niet onnodig wilden vermoeien, besloten zij te overnachten in een van die Karavanserails, waarvan zelfs de kleinste plaats in die streken van Afrika er op zijn minst een bezit, en waaraan dan altijd tevens een logement is verbonden.

De paarden werden ontzadeld en gestald, de kameel werd van zijn vrach-

ten ontlast, en strekte zich welbehaaglijk uit temidden van zijn soortgenoten in de grote omheining, en reeds om tien uur sliep het drietal, vastbesloten om de volgende dag zo vroeg mogelijk verder te trekken.

Die volgende ochtend begon een tocht vrij langdurig en ook vermoeiend, die hen hoe langer hoe meer naar het zuiden en tegelijkertijd naar het oosten voerde, en het kon nu onmogelijk nog lang duren, of zij zouden zich bevinden aan de grens van de Libysche woestijn, en alle verschrikkingen daarvan moeten doorstaan. Nu eens meenden zij het spoor voorgoed bijster te zijn, dan weer, als zij de moed reeds opgegeven hadden, hoorden zij plotseling enige berichten, die hen weer aanspoorden om verder te gaan. Jenny Bernard, de minnares van Lupin, moest wel een sterk gestel hebben, dat zij al die vermoedenissen kon doorstaan, maar op de achtste dag na hun vertrek uit Boe Saâda kwam de oplossing van het raadsel; twee dagen tevoren had de vrouw zich afgescheiden van het kleine gezelschap en was alleen, in gezelschap van een gids, westwaarts getrokken, in de richting van Mursuk, vanwaar zij tamelijk gemakkelijk met een of andere karavaan Tripolis zou kunnen bereiken.

Waarom Lupin dit dan zelf ook niet gedaan had, was Raffles niet erg duidelijk, maar de meest voor de hand liggende reden was, dat de vrouw nog niet al te bekend was bij de politie daarginds, terwijl er van Lupin zeer nauwkeurige signalementen waren verspreid.

Op de negende dag bevonden de drie mannen zich te Tagrifat, een klein plaatsje aan de voet van de Schergiebergen. Tagrifat ligt als het ware op de drempel van de poort, die zich opent naar de Lybische woestijn. Vandaar kan men dagen reizen, in oostelijke richting althans, zonder een hut, zonder zelfs een tent op zijn weg te ontmoeten.

En daar was het, dat Raffles het bericht ontving, dat vier reizigers met twee paarden en drie kamelen anderhalf uur geleden waren doorgekomen, en hun waterzakken hadden gevuld.

Raffles ontving een ontkennend ant-

woord op zijn vraag, of zij om een gids hadden verzocht, waaruit afdoende bleek dat Lupin de streek uitmuntend moest kennen. Plotseling herinnerde Raffles zich, hetgeen er over de vader van Lupin werd gemompeld, die in deze streek van het reusachtige Afrika goede vrienden moest hebben, en een deel van zijn buit hier heette te hebben verborgen.

Was dat werkelijk waar? Kon het zijn, dat zijn zoon zich thans naar die plek begaf? Was het geen sprookje? De naaste toekomst zou het wel uitwijzen.

Ofschoon er vrij veel van de paarden was gevergd in die week, waren zij toch nog flink en sterk, daar Raffles hun steeds voldoende rust had gegeven en hij besloot dus onmiddellijk de tocht voort te zetten. Hij had het grote voordeel, dat hij wist waarheen de tegenstander zich had begeven, terwijl Lupin niets wist of kon weten van het feit, dat zijn doodsvijand hem zo dicht op de hielen zat.

De plantengroei had zo goed als opgehouden en slechts spaarzame, schrale palomboompjes staken hier en daar uit het koperrode zand van de woestijn op. Toch was er een soort van pad, maar dat hield ook reeds na twee uren gaans op, en de barre zandwoestijn strekte zich voor de reizigers uit. Nu werd het ook zaak om voorzichtig te zijn, want men kan vele tientallen kilometers gaans voor zich uitzien op die eindeloze, door niets onderbroken vlakke. Het zou anders geweest zijn wanneer men zich had bevonden in het gebied van de zandduinen, maar die kwamen hier niet voor; de woestijn geleek op een vijver van zand. Alleen verhieven zich in het verre oosten de woeste bergen van Harudj el Sod.

Een uur later wist Raffles, dat dit gebergte het doel was van Lupin. Want Brand, die wat vooruit was gereden op zoek naar eetbaar wild, hield plotseling de teugels van zijn paard in, bracht zijn hand boven zijn ogen, tuurde scherp in de verte, kwam met losse teugel teruggalopperen, en riep al uit de verte.

— Daar zijn zij. Vier ruiters, waarvan twee op kamelen zijn gezeten, en zij hebben nog een pakkameel bij zich.

Raffles had onmiddellijk zijn kijker losgemaakt, bracht het instrument voor de ogen, en zei aanstonds rustig:

— Lupin met zijn mannen. Nu denk ik dat wij het doel spoedig bereikt zullen hebben, Charles. Naar het schijnt trekken zij regelrecht aan op het gebergte van el Sod. Wat zij er te zoeken hebben is mij een raadsel, maar wij zullen het wel spoedig weten. Dat zij geen gids bij zich hebben, bewijst duidelijk genoeg, dat Lupin hier méér geweest is. Het zou ons kunnen opbreken, als zij ons op hun beurt te zien kregen. Laten wij dus zo verstandig zijn om wat achter te blijven. Op twintig kilometers van hier begint een heuvelachtig terrein; de voorlopers van het gebergte, en daar zullen wij ons gemakkelijker voor hen verborgen kunnen houden.

De paarden werden dus ingehouden, en langzaam vervolgde het drietal hun weg, terwijl de kameel gewillig meestapte, nu en dan de kop met de goedige, grote ogen liefkozend vleiend op de rug van een der paarden. Zo verstreek een groot gedeelte van de dag, en men was reeds midden in een heuvelachtig terrein, waar het voortgaan tot voorzichtigheid maande, omdat men niet kon weten of niet eensklaps achter een terreinplooi, het kamp van Lupin en de zijnen te zien zou komen.

Men vertrouwde echter op het instinct van de paarden, die wel onmiddellijk blijken zouden geven van onrust, zodra zij in de verte natuurgeluiden roken, want het was een gelukkige omstandigheid dat de zachte wind woei in de richting van de achtervolgers. Het kon omstreeks drie uur in de namiddag zijn, de mannen hadden juist wat gerust in de schaduw van een hoog rotsblok, kaal als een kesteen, en wat scheepsbeschuut gegeten, besproeid met een slok lauw water, toen een van de paarden de fijne kop ophief, terwijl zijn neusgaten begonnen te trillen. Met gerekte hals snoof het de lucht op, en het wilde juist gaan hinniken, toen Henderson, bijtijds opgesprongen, het met kracht in beide neusgaten kneep en het dier onmiddellijk een riem om de kaken sloeg. Dadelijk werd dezelfde voorzorg genomen bij de andere paar-

den en de kameel, want ontijdig hinnen van de dieren zou thans stellig de meest ongewenste gevolgen kunnen opleveren: het was duidelijk dat de vijand in de onmiddellijke nabijheid was.

Raffles was opgestaan en keek langzaam om zich heen. De plek waar de achtervolgers zich thans bevonden, was een soort kom, met onregelmatige wanden, op welker bodem zich hier en daar grillige rotsen verhieven.

De noordzijde van die kom werd afgesloten door een reeks lage heuvels, en het was vandaar dat de wind kwam, die klaarblijkelijk zoëven de lucht had overgebracht. Die keten bevond zich op ongeveer een kwartier uur gaans van de plek waar ze thans waren, en Raffles nam onmiddellijk het besluit te gaan kijken wat zich aan gene zijde van die keten bevond.

De paarden werden onmiddellijk weer bestegen, en de lastkameel werd tot opstaan gedwongen en behoedzaam trok het kleine troepje verder tot de voet van de heuvels, die slechts met een soort distels begroeid waren, en een kort, stekelig struikgewas. Meer leverde de schrale bodem niet op.

Raffles steeg hier af, luisterde met de grootste aandacht, en zei toen op gedempte toon tot Brand en Henderson:

— Ik zal naar boven klimmen en zien wat er te zien is. Wacht op mijn terugkeer of op een teken.

Hij ontdeed zich van zijn geweer, dat hem alleen maar hinderlijk kon zijn, klom langs de helling naar boven, en legde zich toen plat neer achter een bosje distels en cactussen, zodat hij kon kijken, zonder zelf gezien te worden.

Hij keek neer in een dalkom, die een verwonderlijke tegenstelling vormde met de dorre zandwoestijn achter hem. Het dal was met lang gras begroeid, een dun waterstroompje maakte het vruchtbaar, hier en daar rezen vijgebomen en palmen op, maar wat in de eerste plaats zijn opmerkzaamheid trok was de ruïne van een moskee, omstreeks het midden van het dal, waarvan nog slechts enkele zuilen overeind stonden. Aan een van die zuilen waren twee paarden vastgebonden, terwijl drie kamelen rustig la-

gen te herkauwen op enige afstand. Drie mannen, het hemd op de borst geopend, de mouwen zover mogelijk opgeslagen, waren met iets bezig bij en in die ruïne, maar wat zij deden kon Raffles onmogelijk zien.

De vierde man stond zeker ergens op post, en waar dat was zou Raffles reeds de volgende seconde weten.

Want met een luide waarschuwingskreet, dol van woede, alle voorzichtigheid vergetend, wierp zich eensklaps met getrokken dolkmes een man boven op Raffles, die waarschijnlijk zoëven een naburig bosje had bereikt en de mannen daar beneden zonder enige twijfel zou hebben ontdekt. De gevolgen van deze onverwachte overval zouden noodlottig zijn geweest, als de man zijn ~~katte~~ maar had kunnen bewaren.

Raffles zou op slag gedood zijn, als de wachtpost met overleg te werk was gegaan, maar zijn gebrul waarschuwde Raffles nog juist bijtijds. Hij wentelde zich bliksemsnel terzijde en de man stiet met zijn dolkmes met kracht in een bosje distels, hetgeen zijn woede nog vermeerderde. Hij bevrijdde zijn bloedende hand, hief het mes opnieuw op, maar Raffles had zijn pols reeds kunnen grijpen, en een worsteling op leven en dood om het bezit van het moordwapen begon. De handlanger van Lupin bleek een krachtig en geoefend man te zijn, en zijn dolle woede verdubbelde zijn krachten nog, maar Raffles was lenig als 'n slang en wist zich telkens aan zijn greep te ontworstelen.

Brand en Henderson hadden ternauwernood de kreet gehoord of zij grepen ijlings hun geweren, en begonnen de helling snel te beklimmen.

Zij durfden onderweg niet te schieten want de beide mannen daarboven rolden om en om te midden van de stekelige distels, totdat de vechtenden eensklaps, hun evenwicht verliezend, langs de helling omlaag rolden, elkaar nog steeds omvat houdend.

Onder het vallen had Raffles de pols moeten loslaten van de hand, die de dolk vasthield, beneden aan de helling wilde de man toestoten, maar een laatste buiteling bezegelde zijn lot. Hij viel boven

op zijn mes, en de zwaarte van zijn eigen lichaam, vermeerderd met dat van zijn vijand, drong hem het staal in het lichaam.

De punt van het wapen doorboorde zijn hart en hij was onmiddellijk dood.

Raffles stond hijgend op, greep op zijn beurt zijn geweer, en stormde de twee mannen na, die hun tocht naar boven onmiddellijk hadden voortgezet, zodra zij zich hadden overtuigd, dat Raffles niet gewond was, en zijn aanvaller buiten gevecht was gesteld.

Zij bereikten juist bijtijds de top om te kunnen zien, hoe Lupin en zijn beide andere handlangers met het geweer tot schieten gereed, zo snel zij konden, kwamen aanlopen over de bodem van het dal, waarbij hun benen tot aan de knieën in het hoge gras verdwenen.

Niet zodra had Brand zijn hoofd vertoond, of reeds knalde een schot, een kogel doorboorde zijn vilthoed, en baande zich als het ware een pad dwars door zijn haren, zodat zijn schedelhuid gloeilde als na een felle zweeps slag.

— Een centimeter lager en het was met mij gedaan, zou ik Escamillo kunnen nazeggen, schreeuwde de jongeman tegelijkertijd terugschietend.

Zijn schot was raak, want een der mannen, midden in het hart getroffen, stortte zonder een kreet te slaken voorover, en bleef roerloos liggen, nauwelijks zichtbaar in het hoge gras.

Henderson had eveneens zijn man op de korrel genomen, maar zijn schot faalde, of de man werd maar licht gewond, want hij bleef doorrennen, hurkte toen plotseling neer in het gras, bracht zijn geweer aan de schouder, mikte even, maar voor hij de trekker had overgehaald, uitte hij een gillende kreet, stond weer op, wierp zijn geweer van zich af, bukte zich, en scheen iets van zijn been af te rukken, dat er uit zag als een gele streep over het witte linnen van zijn broek.

Henderson was doodsbleek geworden en stamelde vol afgrijzen:

— Een slang.

— Een Diamantadder, fluisterde Brand, met een huivering van ontzetting. De ongelukkige is verloren. Tegen

de beet van zo'n monster is geen kruid gewassen.

De man in het wit had de slang met een beweging van nameloze afschuw van zich afgeworpen, na hem de kop tussen vinger en duim verbrijzeld te hebben, toen zwaaide hij wild met zijn armen, deed een paar stappen, slaakte een geluid dat op een gebrul leek. Eensklaps keerde zich zijn razende woede naar Lupin, die doodstil was blijven staan. Hij trok met een laatste krachtsinspanning zijn revolver en vuurde met een arm die reeds trilde op de bendeleider. Het schot miste echter, en de man viel neer als een blok, terwijl Lupin, inziende dat de strijd verloren was, plotseling wegdook tussen het hoge gras, en eensklaps verdween alsof hij door de grond was gezonken.

— Hem na, schreeuwde Raffles. Wij moeten zien waar de schurk blijft. Het is toch onmogelijk dat het gras hem blijft verbergen, het is nog geen voet hoog. Maar neem je in acht voor een slang, tast vooral niet in het gras, kniel ook niet neer, zodat ze in de dij kunnen bijten. Het kricelt in de buurt van die oude moskeeën van die gevaarlijke monsters.

De drie mannen hadden hun geweren opnieuw geladen en daalden nu behoedzaam aan de andere zijde van de heuvels af naar het dal, vrezend voor een of andere geheimzinnige hinderlaag.

Het nog stuiptrekkend lichaam van de gebetene man wees de plek aan, waar Lupin verdwenen was.

In het eerst begrepen de drie volstrekt niet, waar hij gebleven kon zijn, zonder dat zij hem zagen, daar het gras toch hoogstens een voet hoog was, totdat Brand in een soort greppel gevallen was, een droge sloot, onder het welige gras verborgen, welke niets anders bleek te zijn dan een eeuwenoude, stenen waterleiding, die vroeger waarschijnlijk deel had uitgemaakt van de moskee, en wellicht een fontein had moeten voeden.

Die greppel was meer dan een meter diep, en het was duidelijk, dat iemand die het bestaan ervan kende, zich ongezien in veiligheid had kunnen brengen.

De drie mannen volgden de greppel, gebukt lopend, ieder oogenblik vrezend, verraderlijk te worden neergeschoten, maar zij zagen of hoorden niets, totdat zij de ruïne bereikten.

Van de rijdieren was één paard verdwenen.

Lupin was gevlucht.

Raffles stond een oogenblik met gebalde vuisten en gebogen hoofd in het midden van wat eens de grote tempelzaal was geweest, toen verhelderde zich zijn gelaat, en terwijl hij naar een vrij grote, zeer oude en blijkbaar zware koffer wees, die stond bij een opening in een der machtige pilaren, welke eertijds

het dak gedragen hadden, zei hij:

— Arthur Lupin is ons nogmaals ontkomen, jongens, en ik vrees dat wij hem thans niet zo gauw zullen terugvinden, nu hij alleen is, en midden in het gebergte, maar hij heeft ons althans een zeer kostbaar souvenir achtergelaten, dat hij niet tijdig in veiligheid heeft kunnen brengen.

Raffles sloeg de gebogen deksel terug van de met ijzer beslagen koffer, en wees glimlachend naar de glinsterende goudstukken, de dukaten, dubloenen, gouden Rijders, Louis d'Ors, die het inwendige tot bijna aan de rand vulden...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Wraak van Suleika

GEHEEL NIEUWE SÉRIE
12 WILD - WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 59.⁴⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Duivelscanyon door G. Richardson. — 2. Oog om Oog door Ross Woods. — 3. Vete in Montana. — 4. Als de Mesa roept, beide door Ch. H. Snow. — 5. Mijn Revolver is mijn wet. — 6. Zijn Schuld betaald. — 7. Steve Grant vecht voor zijn leven, alle drie door Will Ermine. — 8. De Blauwe vogelvrij verklaard. — 9. De Blauwe als spoorzoeker, beide door Luke Allan. — 10. Zijn Erfdeel, door Wm. Colt MacDonald. — 11. De Slag in Eagle Creek. — 12. Slechte Medicijn, beide door Colt Henderson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.640 pagina's.

Deze boeken kostten f 59.40, nu **VOOR SLECHTS f 35.40**, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 4 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266